

Hitből hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2016. február
9. szám

Kéthavonta megjelenő
bibliai folyóirat

A jó hír jobb, mint gondolod

Harc az elméd uralásáért

Bevington naplója IX.

Sodoma és Gomora romjai

Csendes megtérés

Könyv a hit általi megigazulásról

A hamis vallásos világ és eszközei

Gyógyulás bordatörésből

Az örök tűz hamvai

Vallásos háttérből Istenhez

Mi az igazság?

Igazság és valóság

Ez egy lenyűgöző kérdés, és az egyike azoknak, amire biztosan sokféle választ kaphatunk. Ez egy ősrégi felvetés, ami talán akkor vált igazán híressé, amikor Pilátus, a római helytartó tette fel Jézusnak – Ő sajnos elfordult, mielőtt választ kaphatott volna.

A legtöbb ember számára az „igazság” egy olyan kijelentés, amely valamilyen nem hamis dolgot fejez ki. Az igazság egy pontos tényállás egy adott témát illetően. Ez a meghatározás hasznos, és van is létjogosultsága, de néhány bibliai utalás egyértelműen másként használja az „igaz” ill. az „igazság” szót. Ezek a kijelentések az „igazság” egy mélyebb jelentésére világítanak rá, melynek megértése rendkívül fontos és szükséges, tekintettel arra, hogy rengeteg zavaros tanítás vesz körül minket az utolsó napokban.

Vegyünk például Zsidók 8:1-2-t. A versben ezt találjuk:

„Az elmondottak lényege az, hogy olyan főpapunk van, aki a Magaságos trónjának jobbára ült a mennyekben, annak a szentélynek és igazi sáturnak szolgálattevőjeként, amelyet nem ember épített, hanem az Úr.” (Zsidók 8:1-2)

Figyeljük meg, hogy ez az ige Jézust

az **igazi** sátor szolgálattevőjének mondja. Általában azt gondoljuk, hogy az „igazi” ellentétpárja a „hamis”. Ezzel az értelmezéssel arra jutnánk, hogy a Mózes által épített sátor és a Salamon által épített templom is hamis volt. De vajon Pál erre utal, amikor a mennyei templomról azt mondja, hogy az az „igazi” szent hely? A nyilvánvaló válasz: nem.

Isten nem arra utasította Mózeszt, hogy valami „hamisat” építsen. Pál a valóságot állítja szembe a jelképpel. Az igazival szemben a modell, a valósággal szemben az előkép áll. Pál a valóságot nevezi az „igazi” sáturnak. A Mózes által épített sátor nem volt hamis, de nem is volt igazi – ez nem maga a valóság volt, csak egy modell. Nyilvánvaló, hogy Pál ezt akarta mondani, és ezt még egyértelműbbé teszi a Zsidók 9:24-ben.

„Mert nem kézzel készített szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magá-

ba a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk.” (Zsidók 9:24)

Számos más állítást találhatunk még az Újszövetségben az igazságról, amely ugyanezt a jelentést hordozza. Gyakran félreértjük ezeket a részeket, és nem tudatosul bennünk hatalmas üzenetük – mivel nem értjük, hogy a

kérdéses részekben mit jelent az „igazság”. Ha megnézünk pár ilyen szakaszt, próbáljuk meg az „igaz” szó helyére a „valódit”, és az „igazság” helyére a „valóságot” behelyettesíteni.

„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.” (János 1:17)

A kegyelem és a „valóság” Jézus Krisztus által lett. Hogy milyen döbbenetes ez a kijelentés, akkor értjük meg igazán, ha megnézzük, mivel van szembeállítva a „valóság”. A törvény Mózes által adatott, de ez volt a „valóság”? Vajon a törvény a „valósággal” foglalkozott? Pontosan ez a lényege az ígének – a válasz pedig határozott „nem”. A törvény csak *árnyéka volt az eljövendő jónak* (Zsidók 10:1). A törvény árnyék és jelkép – nem maga a valóság. Éppen az a célja, hogy egy nagyobb valóságra mutasson rá. Ezen valóság (az igazság) Jézus Krisztus által lett meg. Tehát a törvény nem maga az igazság (valóság) volt, ez a valóság csak Jézussal jött el – ugyanis Ő a törvény rendszerének teljese városa. Ezt megértve, talán jobban tudjuk értékelni, amit Jézus mondott:

„Azt mondta neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” (János 14:6)

A zsidók számára a törvény identitásuk része volt. Nem túlzás azt állítani, hogy szinte imádták a törvényt. Az Istennel való kapcsolatukat teljes mértékben meghatározta. Ez volt a fő oka annak, hogy lenéztek és megvetették a pogányokat, és nem voltak hajlandók elhinni, hogy ők is üdvözülhetnek. Ahogy Pál mondta róluk:

„De te zsidónak nevezted, a törvényre támaszkodsz, és Istennel dicsekszel,” (Róma 2:17)

Ez volt az a helyzet, amelybe Jézus belépett, és kijelentette: *„Én vagyok az út, a **valóság** és az élet.”* Jézus ezzel önmagát jelölte meg az Istenhez vivő igazi útnak – Őbenne van az a

valóságos Istennel való megbékélés, amire a törvény által soha nem juthattak el! Mindaz, amivel ez idáig valaha is rendelkeztek, csak szemléltetés, minta és jelkép volt. Ő maga volt

Tartalomjegyzék

Mi az igazság?.....	2
A jó hír jobb, mint gondolod.....	6
Harc az elméd uralásáért.....	7
Változás a kiadásban.....	16
Bevington naplója IX.....	17
Sodoma és Gomora romjai.....	29
Csendes megtérés.....	35

az a valóság, az az igazság, amire az összes szimbólum előre mutatott.

„Erre Jézus azt mondta nekik: Bizony, bizony mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kegyeret, hanem az én Atyám adja majd nektek az igazi mennyei kegyeret.” (János 6:32)

Ezért olyan elkeserítő, hogy még ma is vannak hitvalló keresztények, akik elsősorban a törvényre koncentrálnak és eltökélt szándékuk,

hogy a kereszténységet visszavezessék a törvény igája alá. Istent olyan szimbólumokon és előképeken át keresik, amelyeket már réges-rég felváltott a „valóság”! Ez döbbenetes, és ezt látva bizonyára az égiek is csak csodálkoznak. Az ember kárhoztatása az, hogy bár a világosság eljött a világba – eljött maga a „valóság” – de az emberek jobban szeretik a sötétséget és a szemléltető eszközt, mint a világosságot és a „valóságot”.

Isten nem örül annak, ha egy elévült istentiszteleti rendszer révén közeledünk hozzá. Ez volt Jézus üzenete a szamaritánus asszonyhoz, akinek nehézséget okozott a szimbólum és a valóság közötti óriási különbség megértése:

„De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának.” (János 4:23)

A törvény árnyék
és jelkép – nem
maga a valóság.

Érdeemes megfigyelnünk, hogy az imádságban az igazságon (valóságon) van a hangsúly. Az Atya Isten olyan embereket keres, akik a valósággal összhangban imádják Őt. Isten nem a jelképek és előképek Istene – jóllehet mindezeket Ő is használta egy ideig, egy átmeneti rendszerben. Ő soha

nem ezt tartotta ideálisnak, és amikor Jézus megérkezett, eljött az óra, hogy az **igazi** imádók – akik ténylegesen imádják – lélekben és igazságban imádják Őt.

Imádatuk összhangban van a mindenütt jelenlévő Isten valóságával, ezért az igazságban imádják Istent. A valóságos dolgokon keresztül közelednek Istenhez, nem pedig árnyékok, szimbólumok és előképek által. Isten ilyen imádókat keres, mert Neki az ilyen imádat tetszik.

„és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” (János 8:32)

Az igazság, más szóval a **valóság** tesz szabaddá minket – szabaddá a bűntől és a kárhoztatástól. Mi általában az igazságról csupán mint információról gondolkodunk, pedig ez önmagában nem tesz valóban szabaddá. Milliók rendelkeznek az igazság elméletével – a helyes tantételekbe foglalt információval – és mégis a bűn hatalmának rabságában vannak. Mintha Jézus valótlant állított volna – pedig mi értettük félre szavainak jelentését. Ugyanis nem a tanok mentenek meg a bűntől, hanem a tanok valósága – az

„igazság” valósága –, ami Krisztus maga. Az igazság csak akkor tesz szabaddá minket a bűntől, ha Őt ismerjük, és Ő él bennünk, mert a bűn hatalma felett csakis Krisztus bennünk lakozása által diadalmaskodhatunk.

Ezért **szükséges** megértenünk, hogy a Szent Lélek magának Krisztusnak az élete. Nem pusztán a Krisztussal kapcsolatos tanítások összessége, nem csupán információ, amelyet Krisztus adott nekünk. Ha nem fogadjuk be az új élet **valóságát** – Krisztus feltámadott, megváltott életét –, akkor soha nem szabadulhatunk meg a bűn hatalmától és a kárhoztatástól.

„Aki ezt mondja: »Ismerem őt«, de nem tartja meg a parancsolatait, az hazug, és nincs meg abban az igazság.”
(1János 2:4)

„az igazságért, amely megmarad bennünk, és velünk lesz mindörökké.” (2János 1:2)

Ha egy ember nem Krisztus parancsolatai szerint él, akkor mi a probléma? Az, hogy nem ismeri Krisztus szavait? Vagy az, hogy nem ismeri a krisztusi tanításokat? Egyáltalán nem, hiszen ha valaki nem ismeri Krisztus parancsolatait, akkor nem is lehet kárhoztatni azért, mert nem tartja meg azokat. De akkor mi a problémája az ilyen embernek? A probléma az, hogy „*nincs meg benne az igazság*”! Más szóval: nem ren-

delkezik azzal a „valósággal”, amiről hitvallást tesz; nem rendelkezik a parancsolatok valóságával. Az **igazság** (Krisztus) hiányzik belőle! Ez a lényeg.

Egyesek azt állítják, nem maga Krisztus él népében. Néhányan egyenesen panteisztikusnak bélyegzik azt a gondolatot, miszerint maga Krisztus él népében! Ez annyira elképesztő, hogy már szinte ijesztő. Mi marad nekünk, ha Krisztus nem lakik népében?! Egyedül maradunk a tanokkal és tanításokkal, és semmi több. Marad a szimbólum, az előkép, a pelyva... a **valóságot** pedig nélkülözzük! Ez egy garantált recept a lelki halálhoz és a száraz törvényeskedéshez. A zsidók tapasztalata lesz az egyetlen öröksé-

günk – egy olyan népé, amely a menny által adható összes információt birtokolta, és mégsem ismerte fel, és nem fogadta be saját Istenét, sőt inkább keresztre fe-

„és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”

szítették Fia személyében, és a gyilkos helyett Őt utasították el.

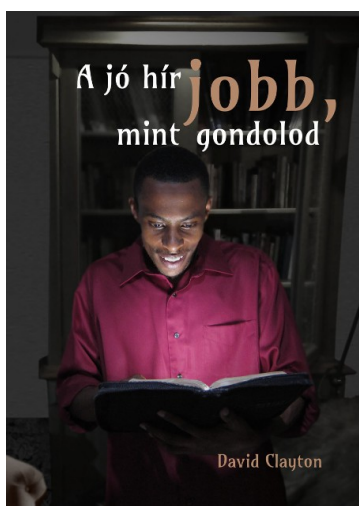
A keresztény világban óriási zűrzavar van, ami – sajnálatos módon – az állítólagos „reformerek” között is burjánzik. Ám egy tény most és mindig változhatatlan marad: „*és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.*” Krisztus legyen a minden, mindenekben! ■

David Clayton

A jó hír jobb, mint gondolod

Könyv a hit általi megigazulásról

Folyóiratunk korábbi számaiban „A hit útja” rovat egy cikksorozatot közölt a hit általi megigazulásról – mely egyébként üzenetünk központi témája. Ez a cikksorozat azonban időközben kibővült, és egy 28 részes könyvvé nőtte ki magát, mely tavaly ősszel kiadásra is került, „A jó hír jobb, mint gondolod” címmel. A benne foglalt felismeréseket és felvetéseket rendkívül fontosnak tartjuk, mert mélyebb betekintést adnak az evangélium működésébe, a törvény jelentőségébe és megváltásunk isteni tervébe. Tekintettel arra, hogy a könyvet ingyenesen felajánljuk Olvasóinknak, a továbbiakban nem fogjuk folyóiratunkban is közölni tartalmát. Egy kis kedvcsináló az olvasáshoz:

„Egy kétezer évvel ezelőtt történt esemény örökre megváltoztatta a világegyetem sorsát. Ez az esemény Jézus Krisztus születése volt.

Nincs még egy olyan ember, akinek élete ilyen hatást gyakorolt volna az egész emberiségre. Sok százezer könyvet írtak Róla, egyetemeket és iskolákat alapítottak azzal a kifejezett céllal, hogy az Ő életét tanulmányozzák, és milliárdok szánták magukat önként szolgálatára.

Ugyanakkor, akik leginkább ismerik Jézus Krisztust, azok látják a legvilágosabban, hogy az emberiségnek szánt áldások közül mennyire kevés valósult meg eddig:

az emberek többsége nem fogadta be, nem értette meg, sőt fel sem fogta ezeket. Még mindig óriási szakadék tátong a kereszténység tapasztalata és a Jézus által ígért új élet között.

Jézus Krisztus küldetésével, halálával, feltámadásával és mennyei szolgálatával kapcsolatban sok olyan kérdés merült fel az idők során, melyekre a keresztények nem tudtak kielégítő válaszokat adni. Ez a könyv őszintén szóba áll ezekkel a kérdésekkel, és forradalmian új megvilágításba helyezi az evangélium üzenetét.”

Weblapunkon a teljes könyv megtalálható, de ha szeretnéd nyomtatott formában olvasni, vagy másnak is szívesen adnál belőle, vedd fel velünk a kapcsolatot, add meg postacímedet, és küldünk Neked egy – vagy igény esetén több – **ingyenes ajándékpéldányt!**

Harc az elméd uralásáért

A hamis vallásos világ és eszközei

(Szerkesztői megjegyzés: Mivel e cikk terjedelme nem teszi lehetővé a benne foglalt, megdöbbentő állítások alapos alátámasztását, bátorítjuk kutatni vágyó olvasóinkat, hogy jelezzenek vissza e-mailben vagy telefonon, és a bizonyítékokat tartalmazó forrásanyagokat örömmel rendelkezésükre bocsátjuk.)

Az ösellenség a bűnbeeséstől kezdve egészen napjainkig több eszközt is bevetett annak érdekében, hogy az emberiség gondolkodása felett teljes uralmat szerezzen és megakadályozza a Teremtőhöz való visszatérést. Előző alkalommal az evolúció tanával foglalkoztunk, most pedig a vallással fogunk, amely a gonosz eszközei között különösen fontos helyet foglal el. Minden ember érzi, hogy valami vagy valaki hiányzik az életéből. Ez pedig nem más, mint maga a Teremtő, pontosabban a Vele helyreállított kapcsolat. Az ellenség – az embernek ezt a szükségét ismerve – pótlékokat kínál fel, és ezek közül messze a legelső helyen a vallás és a vallási rendszerek állnak.

A vallás szó jelentése önmagában is érdekes. A legtöbb nyelvben (a ma-

gyar épp kivétel) a szó a latin re és ligare szavakból származik (religie, religion, religija stb.), amelyeknek jelentése: újra, ismét, vissza (re); rögzíteni, megkötni, megkötözni (ligare). Ez egyrészt jelentheti azt is, amit eredetileg jelentett: ti. hogy újra összekapcsolódunk Istennel, de azt is, hogy az ember visszatér a megkötözöttségbe. A valóságban a szó mindkét jelentése érvényesül. Bár sok ember a vallás által tényleg megismeri Istent és újra az Ő gyermeke lesz, a legtöbbek életében a vallás nem a szabadságot és győzelmet, hanem a megkötözöttséget és pusztulást hozza el.

A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a bűn által megkötözött ember csak egy újabb és talán még rosszabb köteléket vesz magára.

Azért rosszabb, mert a bűnös ember könnyen felismeri, hogy bűnös és felébredhet benne a vágy a szabadulásra, míg a hamis vallásban lévő ember úgy gondolja, elérte a célt, noha valójában még messzebb került attól. Ahelyett, hogy közelebb kerülne Istenhez, még jobban elzárja magát Tőle.

Már Káin is ennek az önbecsapásnak esett áldozatul. Elhitte, hogy élhet saját útjai és elképzelései szerint, ugyanakkor vallásos cselekedetek által – az Istennel való kapcsolat tökéletes helyreállítása nélkül – mégis Isten kegyeibe férkőzhet. Ez a gondolkodás tükröződik abban, hogy bárányáldozat helyett – mely az Istennel való kapcsolatot helyreállító Krisztusra mutatott – a saját elgondolása szerinti terményeket mutatott be áldozatul Istennek. Nem értette meg, hogy Istennek nem a vallásos cselekedeteink kellene: Ő a velünk való kapcsolat helyreállítására vágyik.

A hamis vallás szárnyakat bont

Bár a vízözön előtti vallástörténelemről nem sok feljegyzésünk van, az utána eltelt évezredekéről mind a Biblia, mind a történetírás beszámol. Ebben a tanulmányban csak az utóbbival foglalkozunk. Az özönvíz utáni hamis – az egész világot megtévesztő – vallás alapjait Nimród fektette le:

„Kús nemzette Nimródot is, aki hatalmassá kezdett lenni a földön. Hatalmas vadász volt az ÚR előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az ÚR előtt, mint Nimród. Birodal-

ma kezdetben Bábel, Erek, Akkád, Kalné volt Sineár földjén. E földről ment Assúrba, és építette Ninivét, Rehóbót városát és Kelahot. És Reszent, ezt a nagy várost Ninive és Kelah között.” (1Mózes 10:8-12)

A vízözön után épített első város Bábel volt. Nimród itt indította el Isten elleni lázadását – amit a városban épült torony is szimbolizált –, később pedig más településekre is kiterjesztette uralmát. Isten szándéka az volt, hogy az emberek szétszéledjenek és benépesítsék a Földet. Nimród azonban birodalmán és bábeli vallásán keresztül egyetlen „világkormányban” és „világvallásban” szándékozta egyesíteni az emberiséget. Nem a véletlen műve, hogy napjainkban is ugyanez a törekvés vezérli a nagyhatalmakat. Noha nem beszélhetünk már ugyanannak a fizikailag létező városnak az uralmáról, mert a szereplők és a birodalmak változtak, de a bábeli eszme – és ezzel Babilon uralma – a gonosz csatlósain keresztül mindvégig fennmaradt:

„....a nagy parázna ... homlokára pedig fel volt írva egy név: Titok, a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja.” (Jelenések 17:1,5)

A Babilon szó jelentése: zűrzavar; a héber babal szóból származik, melynek fordításai: Bábel, Babilon. Noha az egység és a hatalom megtestesítője, egységét – isteni szeretet nélkül – csak erőszakkal és megfélemlítéssel tudja fenntartani. A szó jelentése eredetileg a nyelvek Bábelnél történt

összezavarására utal, de a bábeli eszme ellentmondásos természetére is rávilágít.

A történelmi források szerint Nimród varázsló, felesége, Szemirámisz pedig boszorkány volt. Noha nem sok idő telt el a vízözön óta, az emberek – készségesen vagy kényszerből – mégis elfogadták az általuk létrehozott sokistenhívő vallást. Újra lefektették az asztrológia, a fehér és fekete mágia alapjait, mely a régi világ gyors romlásához nagyban hozzájárult. Mivel Nimród óriás volt – ereje és tettei miatt – istenként tekintettek rá. Bár őt meggyilkolták, az általa alapított kultusz terjedését már nem lehetett megállítani. Ez a történelmi tény tükröződik a bábeli szétszórás után létrejött különböző népcsoportok panteonjaiban is (a panteon egy kultúra isteneinek összessége). Ugyanis az egyes népek által imádott istenségek gyakorlatilag egymás megfelelői, csupán neveikben van különbség, a nyelvek összezavarása miatt.

E népek többségénél megjelenik az atyaisten és az emberiséget megmentő fiúisten motívuma, azonban eme atyák és megváltók mögött nem az igaz Isten és Fia, hanem egy nagy hatalmú emberi lény (óriás) vagy démon áll. Így érte el Sátán, hogy meghamisítsa az igazi Messiás eljöttét, és sokakat az igazi elvetésére indítson. Így kínált Sátán a hamis vallás által egy „másik utat” Istenhez.

A helyes út

Az Igéből tudjuk, hogy az Istennel való kapcsolat helyreállítására csupán egyetlen út létezik:

„Azt mondta neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak is én általam.” (János 14:6)

Egyedül Jézus által jutunk Istenhez. Ő a kapcsolat helyreállításának kulcsa és útja. Gyakorlatilag minden, amire szükségünk van, Krisztusban található meg:

„De általa ti a Krisztus Jézusban vagytok, aki Istentől bölcsességgül, igazsággul, szentséggül és váltságul lett nekünk.” (1Korinthus 1:30)

Mindazt, amire az embernek szüksége van – attól kezdve, hogy ráébred bűnös voltára, egészen élete végéig –, Krisztusban találhatja meg. Ő teszi az embert bölccsé, igazzá, szentté, és Ő ad neki örök életet. Csak Ő tud megszabadítani bűneinkből, ami nem azt jelenti, hogy néhány feljegyzést kitöröl egy könyvből, hanem azt, hogy valóságosan megszabadít! Krisztus egy új, a

bűn felett győztes életet és természetet ad – saját győztes életét. Ahogy kezdetben saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, úgy ismét arra a képmásra változtat át.

Az alternatíva

Sátán kezdeti hazugsága – „olyanok lesztek, mint az Isten” – Isten kihasználásával kínálja fel az Istenhez való hasonlóságot. Ez az ajánlata mindmáig áll. Az általa felkínált út sok elemet kölcsönvesz az igazítól, hogy elfogadhatóbbnak tűnjön. Az alapot azonban hamis elvek alkotják, ahogy az már a kezdeteknél, Bábel tornya építésénél is megfigyelhető:

A római egyház gondoskodott arról, hogy az ember ne lehessen közvetlen kapcsolatban Istennel.

„Ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén!”
(1Mózes 11:4)

Mi építsünk tornyot, ami az égig ér: alkossuk meg saját utunkat a mennybe! Tegyük ezt a saját nevünkben, hogy a mi nevünk legyen ismert és dicsőséges! A vezetők Isten helyébe álltak, hogy az emberek Isten helyett az ő nevüket ismerjék, azaz bármilyen szükségletükkel őket keressék, ne a Teremtőt.

Az elmúlt évezredek vallásainak többségében újra és újra ugyanaz a bábéli gondolatmenet köszön vissza:

neked magadnak kell felküzdened magad Isten kegyeibe; vagy – más elképzelés szerint – magadnak kell azon az úton járnod, amelynek a végén istenné válsz. Ha néha imádkozol, megtartasz egy napot, engedelmeskedsz az előírásoknak, azzal Istennek olyan szolgálatot teszel, hogy el kell fogadnia téged – még akkor is, ha máskor egyébként mindig a magad útját járod. Akik többre vágynak,

azoknak azt mondja: tagadd meg – esetleg kínozd – magad, de végül eléred a célt, amivel Sátán a kezdetek óta kecsegtette az embert: „Olyanok lesztek, mint az Isten”.

A különböző világvallások látszólag különböző dolgokat tanítanak, de a

háttérben ugyanaz a filozófia húzódik. A kereszténység berkein belül is ugyanez köszön vissza: alakulj át te magad Isten képmására. Ehhez elég csupán vakon követned vezetőidet, akik Isten helyén állnak. A hamis vallás elhiteti az emberekkel, hogy a vezető vagy vezetőség (guru, pap, pápa, világtanács stb.) Isten hangja számukra, akit vagy akiket követve biztosan eljutnak a célhoz.

Földi szolgálata során maga Jézus is szembeszállt a hamis vallással. A vallási vezetők és a nép végül a babiloni elveket követve fordult szembe Azzal, Aki az egyedüli lehetőségük lett volna az Istennel való kapcsolat helyreállítására.

A korai kereszténység bukása

Krisztus és tanítványai idejében az igazság fényesen felragyogott, a hamis vallásról pedig lehullt a lepel. Az őskeresztények tudták, hogy számukra egyetlen út létezik: Jézus Krisztus. Ő volt az életük, Őérte éltek-haltak. Azonban a második századtól kezdve a kereszténységet fokozatosan bekebelezte a pogányság, ami végül a római pogány-keresztény egyházban öltött testet. A nimródi eszme újra virágkorát élte.

A római egyház gondoskodott arról, hogy az ember ne lehessen közvetlen kapcsolatban Istennel, és ennek érdekében egy sor közvetítőt iktatott be (pápa, bíboros, pap, szentek stb.). Imádkozhatsz bár, de Isten és a Megváltó a messze távolban marad. Pogány szokások és gyakorlatok tömegeit vezették be az egyházban, amelyek jó része Nimród és Szemirámisz idejéből származott. Az emberektől elvették a Szentírást, amely leleplezhette volna hamisságaikat.

A reformáció és hanyatlása

Amikor a reformáció ideje elérkezett, emberek tömegei ébredtek rá, hogy közvetítők nélkül is jöhetnek Istenhez. A reformátorok (Luther, Kálvin stb.) Isten szavát emelték fel a nép előtt. A hamis vallás uralma megdőlt. Sokak számára vált világossá, hogy a nagy (római) egyházban valójában Babilon elvei öltenek testet. Tömegek fogadták el a reformációt és találták meg Jézust.

Az egyház azonban nem nézte tétlenül híveinek és hatalmának elvesztését. A pápa egyik leghűbb embere, Loyolai Ignác megalkotta a Jezsuita Rendet. A szerzetesrend megalapításának fő célja a reformációnak és vívmányainak lerombolása volt. Jól szemlélteti ezt az a Rómában, a Loyolai Szent Ignác Templomban található szobor, amelyen Loyolai Ignác lábbal tipor egy kígyót, továbbá Luther Márton – a kezében lévő Bibliával! (<http://www.catholic-convert.com/blog/2013/12/26/st-ignatius-steps-on-luther>) Ezen rend azonban nem pusztán a reformáció megsemmisítése céljából alakult, hanem a kígyó eltaposásával az Édenben elhangzott próféciára is utal, és az ördögöt legyőző Megváltó helyébe Ignácot és jezsuita rendjét helyezi.

Jelszavuk: a cél szentesíti az eszközt. Ennek az elvnek a megvalósulása egész munkásságukban megfigyelhető.

Jelszavuk: a cél szentesíti az eszközt. Ennek az elvnek a megvalósulása egész munkásságukban megfigyelhető.

A gonosz csatlósai: a titkos társaságok

A Jezsuita Rend – ha módszereit és működését nézzük – valójában a titkos társaságok közé sorolható. A mai világot át- meg átszövik ezek a titkos társaságok, amelyekről az Interneten sok hamis, és sok valós információt is találhatunk. Néhány ilyen csoport, a teljesség igénye nélkül: szabadkőművesek, Illuminátusok, Koponyák és csontok, Ku-Klux-Klan, Rózsakeresztesek, OTO – A keleti templomok rendje (sátánisták), templomosok, Bil-

derberg-csoport, Opus Dei, B'nai B'rith (zsidó társaság).

Többségük vallási háttérű, babiloni elvek alapján működik, és mindegyik mögött Sátán áll,

akinek célja, hogy az emberiséget egy végső, minden embert egyesítő, Isten elleni lázadásba vezesse. A legtöbb összeesküvés-elmélet a titkos társaságokat / háttérhatalmakat, illetve ezek hatalomittas vezetőit teszi felelőssé a világ elnyomásáért, pedig valójában az ördög az,

akinek generációkat átívelő terve van, melyhez a különböző nyilvános és titkos társaságokat csupán eszközként használja. E csoportok tagjai sokszor jó szándékú emberek, akik azt hiszik, hogy társaságuk nemes célokért küzd. Még a vezetőségeikben is sokan vannak, aki nem látják át e társaságok sötét céljait.

Másrészt Sátán sokszor hiába akarja ezeket a csoportokat egyesített erővel saját terveinek végrehajtására felhasználni, mivel a társaságok vezetői és tagjai bűnös emberek. A bűnös teremtményekre pedig jellemző, hogy önzők, saját egyéni céljaikat tekintik a legfontosabbnak. Így kerülnek sok-

szor még egymással is összetűzésbe az egy célért létrehozott szervezetek.

Ugyanezt láthatjuk az országok szintjén is. Noha az Európai Unióban lé-

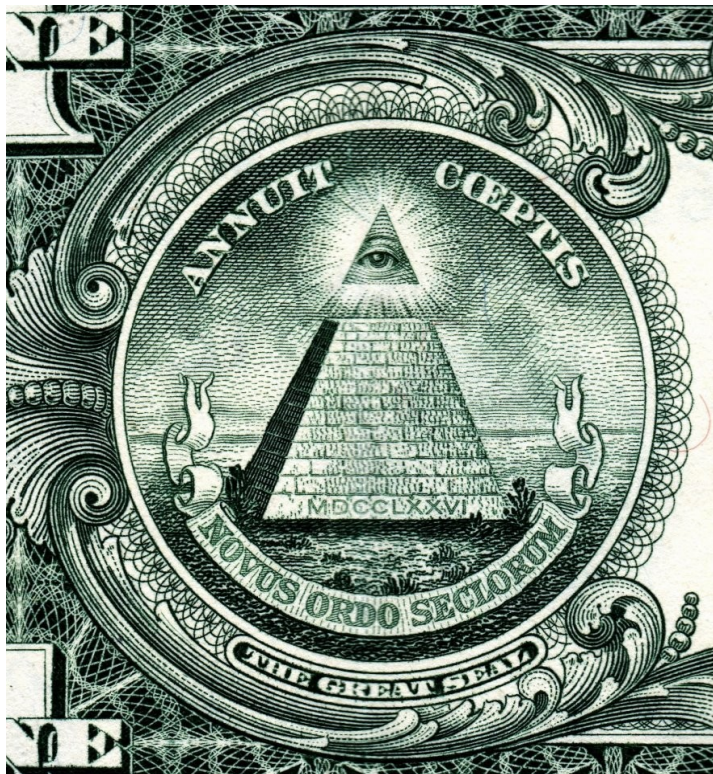
teznek közös célok, egyes országok saját érdekeiket sokszor a közös célok elé helyezik. Jól megfigyelhető ez a jelenlegi menekültválság kezelésében is: pl. Németország és Magyarország (de más államok is) az eltérő saját igényeik/elképzeléseik miatt teljesen ellentétes

álláspontokat foglalnak el.

Isten nyíltan dolgozik, Sátán titokzatos

„Jézus így válaszolt: Én nyilvánosan szóltam a világhoz, és mindig a zsinagógában és a templomban tanítottam, ahol a zsidók mind összegyülekeznek; titokban semmit sem mondtam.” (János 18:20)

„Majd azt mondta az elfogására kivonult főpapoknak, a templom-őrség vezetőinek és a véneknek: Mint valami rablóra, úgy jöttetek kardokkal és botokkal. Amikor mindennap veletek voltam a templomban, nem emeltetek rám kezet,

de ez a ti órátok és a sötétség hatalma.” (Lukács 22:52-53)

Isten mindent a teremtményei javáért tesz, ezért nincs mit titkolnia. Viszont akinek önző, másokat ki- és felhasználó, vagy gyilkos szándékai vannak, kénytelen terveit elrejtteni és tevékenységének jelentős részét titokban végezni. Ez a munkamódszer jellemzi Sátánt, de a bűn által fogvatartott embert is.

A zsidók állnak minden mögött?

Sokan a zsidókat hibáztatják a világban folyó negatív eseményekért, a zsidók világuralmi törekvéseit látva mögöttük. Míg ez igaznak tűnik, merthogy a zsidók tényleg képviselve vannak a gonoszság erői között, a teljes valóság az, hogy ebben az ördögi összeesküvésben minden nemzetből találhatunk résztvevőket. Ráadásul az sem elhanyagolható tény, hogy a különböző titkos és egyéb társaságok nem ritkán álzsidókat használnak fel, vagy akár ők maguk is zsidóként lépnek fel – így használva a „zsidó-kártyát” –, egyrészt világuralmuk elérésére, másrészt, hogy ezzel az emberiség dühét önmagukról más irányba tereljék.

Irányítás a háttérből

Közvetlenül vagy ügynökségeiken keresztül a titkos társaságok irányítják a világ **összes** kormányát (egy-két kormány kivételével, de a még ellenállókat is meg fogják törni); szinte az

összes bankot (amelyik még nem az övék, azt világ- és helyi válságok által tönkreteszik és felvásárolják); az összes egyházat (az újonnan alakulókat hamarosan bekebelezik, az ellenálló lelkészeket kompromittálják); szinte a világ összes egyetemét és főiskoláját; a természetvédőket; a világ filmiparát (különösen Hollywoodot) és zeneiparát; a pornóipart, a kábítószer-kereskedelmet, a homoszexuális mozgalmat stb.

Az utóbbiakat (film- és zeneipar, pornó, kábítószer, homoszexualitás) az emberiség lezüllesztésére használják fel. Későbbi számokban a film- és zeneiparral, valamint azok ránk gyakorolt hatásával majd bővebben is foglalkozunk.

Rend a káoszról

Az egyik fő alapelvük szerint előbb káoszt kell teremteni, hogy aztán felkínálhassák az emberiségnek az ő megoldásukat. Ehhez feltétlenül szükséges az emberiség lezüllesztése, amit főként a film- és zeneipar által érnek el. Miért van az, hogy ha egy filmben a főszereplő által elkövetett erkölcstelenséget, lopást vagy gyilkolást látunk, már nem tűnik rossznak? Mivel úgy mutatják be, hogy amit tett, azt a jó érdekében tette. Itt is „a cél szentesíti az eszközt” elve köszön vissza. Az erkölcsrombolás azonban szép lassan ment végbe: 100 éve még ártatlan képekkel, majd egyre nagyobb és nagyobb mértékű bűnöket mutatva be pozitív színben. Mára az emberiséget teljes mértékben lezüllesztették.

A világvallások szintjén ugyanezt látjuk. Az ábrahámi vallásokat (zsidó, keresztény, muszlim) egymásnak ugrasztják, hogy az ebből keletkezett káoszból és felfordulásból már mindenkinek elege legyen, és végül mindenki készségesen fogadja a végső, közös megoldást – mely a még megmaradt szabadságukat is elveszi. Napjainkban e terv viharos gyorsasággal bontakozik ki.

Sátán áll a háttérben

A titkos társaságok beavatják tagjait, és ha valaki hűséges és jól teljesít, szintről-szintre haladhat felfelé. A legtöbb szervezetben csak egy bizonyos szint elérésénél mondják meg, hogy az igaz isten „valójában” Lucifer, és őt kell imádniuk! Nézzünk meg egy példát:

A katolikus egyház valójában nem keresztény, hanem pogány egyház keresztény elemekkel. Az, hogy valójában Sátánt imádják, sok apró jelből látszik: fordított kereszt a pápa trónján, hajlított kereszt a kezében; jelek a pápa, püspökök, bíborosok és papok ruháin, a templomokban; napkerék és obelisz a Vatikán közepén stb. Ezen ősi szimbólumok babiloni eredetéről és ízig-vérig pogány jelentéséről azonban egy egyszerű pap vagy egyháztág semmit nem tud.

De ez csak egy példa, hasonló árulkodó jeleket találhatunk egyéb szervezeteknél is. Ma a világot vezető emberek és szervezetek többsége valójában Sátánt imádják, és az ő terveinek végrehajtását munkálja. A Jelenések

könyve által bemutatott nagy Babilont sokan sokféleképpen értelmezik (van, aki szerint Amerika, mások szerint a pápa, ismét mások szerint Európa stb.), de az igazság az, hogy ezek az értelmezések mind részlegesek, és a teljes képnek csak egy kis szeletére mutatnak rá. Babilon ugyanis magában foglalja az egész világot, amelynek alapelvei eltérnek az istenitől.

Két nagy elv

Még egy fontos kérdéssel szükséges foglalkoznunk, ami hétköznapi életünket is meghatározza. A világminőségben két nagy elvrendszer létezik:

1. Istené: alapja a szeretet, fő elemei a szabad akarat és a következmények törvénye. Semmilyen korlátozást nem igényel, mert az isteni szeretettel átítított lények egymás javáért élnek, és a szeretetből kifolyólag, valamint a következményeket ismerve csak jót tesznek és kerülnek minden rosszat. Büntetni nem szükséges, mert egyrészt nem tesznek büntetendőt, másrészt ha tennének is, a büntetés bele van építve a természetükbe (következmények törvénye).
2. Sátáné: alapja a saját akarat, fő eleme az írott törvények uralma. Ez azt jelenti, hogy mindenki saját, önző akaratát követi, ami által viszont könnyen árt hat magának és másoknak is; ezért a negatív következmények elkerülése érdekében írott tör-

vényeket kényszerítenek rájuk, az áthágásokért pedig büntetéseket szabnak ki.

Az első teljes szabadságot ad, a második viszont elveszi az ember szabadságát.

Sátán semmitől sem fél jobban, mint a Krisztus életéből részesült, a bűn fölött győztes keresztényektől. Ezért megpróbálja az embereket szolgaságban tartani. Isten addig, amíg Krisztus nem jött el a Földre, nem győzött a bűn fölött, és ezért nem tudta győztes életéből részesíteni gyermekeit (amint pünkösdtől teszi), kénytelen volt a bűnös, a gonoszra hajló emberi természetet szigorú törvények és büntetések által korlátozni, hogy gátat vessen az emberiség romlásának. Erre utal Pál:

„Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jöllehet ura mindennek, hanem gyámok és gondviselők alatt van az apja által előre meghatározott ideig. Így mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaként. Amikor azonban eljött az idő teljessége, elküldte Isten az ő Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abbá, Atya!” (Galata 4:1-6)

Sátán semmitől sem fél jobban, mint a Krisztus életéből részesült, a bűn fölött győztes keresztényektől.

Számunkra már elérhető a fiúság. Ha befogadjuk Jézust, valóságosan gyermekeivé válunk, akik a bűn felett diadalmaskodókként élik földi életüket. Nem ők győznek, hanem Krisztus élete, amely bennük van, és így őket is diadalmasokká teszi. *Az ilyen emberek ellen nincs törvény* (1Timótheus 1:9; Galata 5:23).

Napjainkban az egyházak többsége nem a valóságot (Krisztust) fogadja be, hanem a világi elemekhez, az árnyékhoz, vagyis a törvényhez kapcsolódik. Bár a törvény szent, igaz és jó, és elvei Isten jellemét tükrözik vissza, de az embert nem képes megváltoztatni, és nem tud győzelmet adni. Az a szerepe, hogy Krisztushoz vezessen (Galata 3:24), ugyanis az árnyék segítségével megtalálhatjuk a valóságot, de ha továbbra is nála időzünk, a figyelmünk rossz helyre összpontosul, és elvétjük a célt – Krisztust:

„Mert a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására.” (Róma 10:4; Új prot. ford.)

Ma a kereszténységben és más vallásokban is arra veszik rá az embereket, hogy nekik maguknak kell önmagukat megváltoztatniuk. Hogy ezt a kereszténységben elfogadhatóvá tegyék, hozzáteszik: Krisztus segítségével. Krisztust segítővé fokozzák le, ahol az ember a főnök, Krisztus pedig a segédmunkás. Az újjászületést (a Kriszt-

tus győztes életéből való részesülést) kivették a képből, vagy jelképekké silányították, és létrehoztak egy olyan kereszténységet, amely „csak” a lényegét hagyja ki az evangéliumból, és pont az általa legfontosabbnak tartott törvény első pontját hágja át: „*Ne legyen más istened rajtam kívül!*” (2Mózes 20:3)

Az emberek a saját maguk istenei: egész héten saját elképzeléseiket követik, aztán néha – bizonyos dolgokhoz – Krisztus segítségét kérik. Hétvégén és a hétköznapiak néhány percében vallásos tevékenységet végeznek, és azt gondolják, hogy mivel teljesítették vallási kötelességei-

ket, jól állnak. Amíg az egyházi szabályokat betartják, jó úton járnak.

Így teszik saját magukat, és a hamis vallást támogató egyházukat – és azon keresztül a modern Babilont – a legfőbb helyre, és így vetik el Istent. Bár vallásosak, ezen az úton mégis saját bűneik és bűnös természetük rabszolgái maradnak, miközben azt gondolják, hogy szabadok.

A jó hír az, hogy nem kell ebben az állapotban maradnunk. Isten Lelke az igazság által szabaddá tesz – szabaddá minden bűntől és elnyomó uralomtól, Krisztus győztes életét ajándékozva nekünk. ■

G.R.

Változás a kiadásban

A hosszú szünet után idén tavasszal jelentős változásokkal folytatjuk folyóiratunk kiadását. A kiadásban tapasztalt fennakadásokból okulva, a következő számtól kezdve nem jelentetünk meg állandó rovatokat, és nem tűzünk ki terjedelmi elvárásokat. Ez azzal jár majd, hogy a további számok várhatóan rövidebb terjedelműek, ugyanakkor havi gyakoriságúak lesznek. Ezzel együtt folyóiratunk kinézete is megváltozik. Őszinte vágyunk, hogy ez a folyóirat rendszeresen és aktívan hozzájárulhasson épülésünkhöz – hogy „*hitből hitbe*” jutva mindnyájan felnövekedhesünk a „*Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra*” (Efézus 4:13). Szerkesztőségünk gazdag áldást kíván kedves Olvasóinknak Isten Fia megismerésében, és hálásan köszönünk minden imatámogatást! ■

A szerk.

Bevington naplója IX.

Gyógyulás bordatörésből

4. fejezet (befejezés)

A baleset

Most a három törött bordámról fogok beszámolni. Ahogy korábban már említettem, kitettek a missziószolgálatból. Egy drága testvérem azonban eljött hozzám és ezt mondta:

– „Egy pár éve szolgálok a külvárosban. Van vasárnapi iskolánk is, és úgy gondolom, az Úr örülne, ha te is eljönnél. Holnap este eljöhetnél velem a szokásos imaóránkra.”

Elmentünk tehát, és az első néhány este házaknál prédikált. Négyen üdvösséget nyertek, ketten megszentelődtek, és hárman meggyógyultak. Hamarosan a házaknál már nem volt elegendő hely az emberek számára. Ekkor három testvérnő a következő felajánlással állt elénk:

– „Béreltünk egy raktárépületet a közelben, és szívesen berendezzük ezen összejövedeleik számára.”

Javaslatukat nyugtázva, én is elmentem, hogy segítek nekik az előkészületekben. Szereztünk ülőalkalmatosságokat és egy kályhát is, ugyanis az ős már kezdett kicsit csípős lenni. Másnap éppen a kályhacsövet sikáltam egy kárpitozott szék tetejéről. Mivel nem akartam, hogy a kárpit

összepiszkolódjon, a szék peremén próbáltam megállni. Teljes erőből súroltam, és olyan magasra nyújtózkodtam, amennyire csak bírtam – a szék azonban hirtelen felbillent és úgy ráestem, hogy ripityára tört.

Nem tudom, meddig fekhettem ott eszméletlenül, de amikor végre magamhoz tértem, az épület elemi erővel forgott körülöttem, én pedig nagyon rosszul voltam. Megpróbáltam feltápáskodni, de be kellett látnom, hogy nem fog menni, úgyhogy visszahulltam a padlóra, és úgy, fekve próbáltam imádkozni.

De olyan iszonyú fájdalmaim voltak, hogy még könyörögni sem bírtam. Végül, mikor egy fokkal már jobban éreztem magam, három székre támaszkodva sikerült lábra állnom. De jaj, az oldalam! Mi a csuda történhetett vele?! Úgy vettem észre, ha a kezemmel erősen nyomom, akkor kissé enyhül a fájdalmam.

Azon az estén én prédikáltam, de közben folyamatosan szorítanom kellett az oldalamat a kezemmel. Senkinek nem mondtam el, hogyan tört össze a szék.

Másnap reggelre kezdett világossá válni, hogy hosszú menet elé nézek,

ugyanis az éjszaka csak úgy bírtam aludni, hogy egy vaslemezt borítottam magamra. Az egyik vége egy dobozon nyugodott, így nem teljes súlyllyal nehezedett rám. Csak az imádság hozott pillanatnyi megkönnyebbülést, hogy el tudjak aludni, de mihelyt megmoccantam, rögtön felébredtem. Olyan volt, mintha ezer tűvel szurkálták volna az oldalamat.

A diagnózis

Amikor Allen testvér hallott a balesetemről, mindjárt az első napon meglátogatott. A munkahelye csak öt saroknyira volt onnan, úgyhogy hozta az ennivalóját, és ott maradt velem. Mivel képtelen voltam az ágyban aludni, átengedtem neki; én inkább a padlón aludtam. A két, rendelkezésemre bocsátott szoba közül a nappalit használtam én, a hálósobában pedig Allen testvér aludt. Reggelenként onnan ment dolgozni. Két nap után azonban unszolni kezdett:

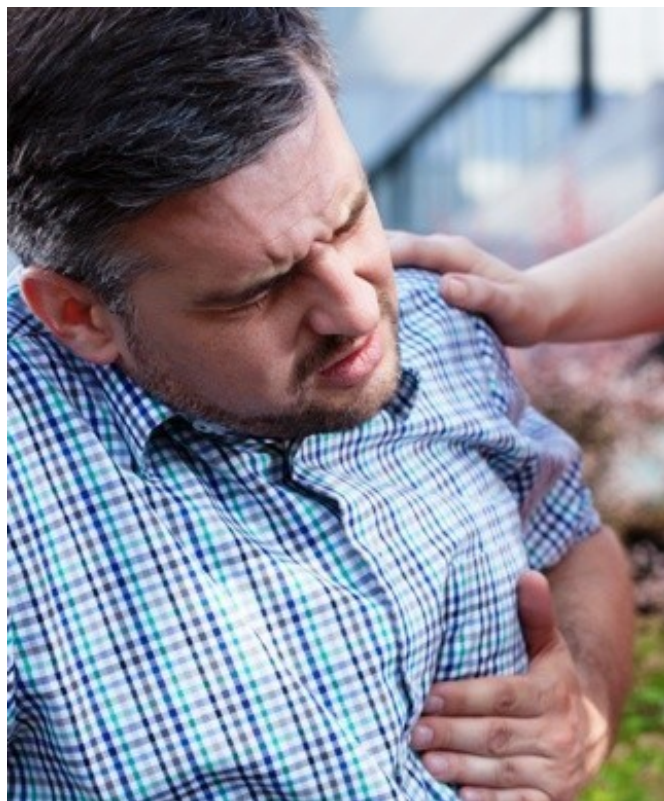
– „Bevington testvér, Isten engem meggyógyított, de ez az eset más. Valami nem stimmel a bordáiddal. Szerintem sürgősen orvoshoz kellene menned.”

– „Orvosról szó sem lehet!” – feleltem.

De a következő – negyedik – napon valamiért mégis az volt a benyomásom, hogy el kell mennem az orvoshoz. „De hát miért, Uram? Nekem nem kell orvos, hiszen Te vagy az én Gyógyítóm!” – vitatkoztam. Még egy napot ráhúztam, de a készítés csak

erősödött. Így a hatodik napon mégiscsak engedelmeskedtem.

A baleset óta semmit nem ettem, egyszerűen képtelen voltam rá. Hiába jöttek asszonyok, és kínáltak mindenféle ennivalóval, semmit nem bírtam megenni. Egyetlen korty víz lenyelése is elviselhetetlen kínokat okozott. Felállni csak két szék segítségével tudtam, és a kezemet állandóan az oldalamon kellett tartanom. Egy vattával bélelt kötözőpólyát tekertem magam köré, amit egy szíjjal erősítettem oda – így enyhült valamelyest a fájdalom. Kerítettem egy botot, és elindultam orvost keresni.

Három saroknyi bicegés után végre megláttam a táblát. Mivel a váróterem az utcára nyílt, nem okozott különösebb nehézséget a bejutás. Megálltam a rendelő ajtaja előtt és vártam. Az orvos nemsokára kijött, és amikor meglátott, rögtön hellyel kínált. Sza-

badkoztam, mert tudtam, ha leülök, nem állok fel egyhamar. De a déli államokban jellemző vendégszeretet jegyében nem szenvedhette el, hogy görnyedezve álljak tovább. Kijött és ragaszkodott ahhoz, hogy üljek le, úgyhogy szót fogadtam. De jaj, mennyit szenvedtem ebben a helyzetben még 40 percen át, amíg sorra kerültem! Végre kinézett az orvos, és intett, hogy jöjjenek be.

Mikor jeleztem, hogy segítség nélkül nem tudok felállni, három férfi azonnal felpattant, bevittek a rendelőbe és egy kanapéra helyeztek.

– „Úgy tűnik,” – jegyezte meg az orvos – „magának valamilyen belső törése lehet.”

– „Itt, a bal oldallal van egy kis baj” – feleltem.

Nem voltam felkészülve arra, hogy odateszi a kezét, úgyhogy a hirtelen mozdulatra azonnal meggörnyedtem – és ha nem tartottak volna meg a segítőim, bizonyosan padlót fogok. Az orvos a jelek alapján megállapította, hogy komoly bajom lehet. Lefektetett a kanapéra és az oldalamra helyezte a kezét.

– „Most már megvizsgálhat, csak az előbb nem voltam rá felkészülve” – szabadkoztam.

– „Adok egy altatót” – ajánlotta.

– „Doktor úr, kérem, inkább ne adjon, semmi ilyesmire nincs szükség! Csak vizsgáljon meg anélkül!”

– „Nem tudja elviselni a szükséges vizsgálatot másképp, muszáj altatót

adnom” – erősködött, miután tovább tapogatta az oldalamat.

De én csak ellenkeztem.

– „Különben meg mi történt magával? Talán megrúgta egy öszvér?”

– „Á, nem!” – feleltem kurtán, ugyanis azt akartam, hogy magától jöjjön rá a problémámra.

– „Mi a foglalkozása?” – faggatózott tovább.

– „Szentség-evangélista vagyok.”

– „Errefelé lakik?”

– „Nem, Kentucky-ból jöttem.”

– „Aha, szóval északról jött! És nálunk tartott már előadásokat?”

– „Igen, egy párat” – feleltem.

– „Merrefelé?”

– „Nos, először a Wilcox-missziónál voltam...”

Ekkor felém fordulva jól megnézett engem, majd rákérdezett:

– „Csak nem maga az az északi fickó, aki megmentette az öreg Tomot meg a feleségét, Lizz-t?”

– „Nem; én még soha senkit nem mentettem meg!” – vágtam rá.

– „Pedig van egy barátom, aki munkába menet minden reggel erre jár, és tőle pontosan ezt hallottam. Hogy is hívják?”

Megmondtam neki, ő pedig megismételve magában, kijelentette:

– „Márpedig stimmel a név! Biztos maga az!”

– „Nem, ez tévedés” – feleltem.

– „Pedig most már tisztán emlékszem. Még az újságban is olvastam magáról. Hát nem most mondta, hogy a Wilcox-missziónál tartott előadásokat?”

– „De igen.”

– „Akkor kétség kívül maga az az ember!”

Ekkor elmagyaráztam neki, hogy nem én, hanem Jézus mentette meg őket.

– „Jó, persze, tudom” – mondta – „de maga volt az, aki addig böjtölt és imádkozott, míg mindketten megmenekültek és újra összeházasodtak. Úgy hallottam tőlük, hogy most is jól vannak!”

– „Bizonyára...” – feleltem.

– „Nos, mennyi pénze van? Szeretném megröntgenezni.”

Tudtam, hogy Cincinattiben 10 dollárt kérnek egy röntgenezésért, úgyhogy rögtön mondtam is, hogy nincs annyi pénzem. Ugyanakkor az volt a benyomásom, hogy Isten pontosan ezért küldött oda. Az orvos pedig segíteni akart:

– „Mivel a gép nem az enyém, egy dollárt fizetnem kell minden egyes használatért. De ha lenne egy dollárja, bekapcsolnám” – hangzott az ajánlat.

Tudtam, hogy annyim sincs, de feje-

met lehajtva vártam kicsit, és végül így feleltem:

– „Tudja mit, van egy barátom, aki meg fogja adni magának azt az egy dollárt, ha meg szeretne röntgenezni.”

Máris becsúsztatta a gépbe az ezüstérmét, és bekötötte a szememet. Ám hamarosan lecibálta a kötözőt, és így kiáltott fel:

– „Jó ember, maga ripityára van törve!!!”

– „Nahát, nem is gondoltam” – szabadkoztam.

– „Pedig úgy van! Nem is értem, hogyan bírt hat napon keresztül ilyen állapotban létezni?! Uram” – kezdte sorolni – „magának az első bordája kb. másfél centire levált,

a második borda egy centire, a harmadik pedig fél centire. Ráadásul az első bordájából kitört egy lópatkószeg méretű és alakú szilánk: ez okozza a rettenetes fájdalmat. És a szilánk keresztbe állt a bordái között!”

Egy visszautasíthatatlan ajánlat

– „Sajnos én nem tudok ezzel mit kezdeni,” – folytatta a doktor – „de van egy unokatestvérem Nashvilleben, aki Tennessee állam legnagyobb és legnívósabb kórházának igazgatója. Épp tegnap beszélgettem vele telefonon arról, ami Tommal és Lizzel történt. Azt mondta, szeretne találkozni azzal az északi fickóval, aki se-

gített nekik. Biztos vagyok benne, hogy nagyon olcsón be tudnám juttatni a kórházba. Az elhelyezés költsége egyébként 500 dollárba kerülne arra a hét hónapra, amit ott töltene. De holnapra utánajárok, mit tehetek magáért.”

Hazafelé menet elgondolkodtam magamban: „500 dollár és hét hónap?! Uram, Te simán túlteszel ezen!” A szobámba visszatérve ismét elhelyezkedtem a padlón, de mozdulataim továbbra is rettenetes fájdalommal jártak. Ennek ellenére tudtam, hogy hamarosan meglesz a győzelem. A padló minden mozdulattal egyre keményebbnek tűnt.

Mikor végre este lett, Allen testvér is megkérdezett. Elmondtam neki, hogy elmentem az orvoshoz, mire ő megkérdezte, hogy melyikhez. Mikor megmondtam neki, nagyon megörült:

– „Nahát, ez a doktor úr egy drága barátom, egy megmentett lélek! Ő vette nekem a hordozható orgonát, hogy játszhaszak rajta a börtönben és az utcán. Ezenkívül ő az üzemorvosunk is a vasöntödében, ahol dolgozom. Mindenki tudja róla, hogy keresztény, mert mielőtt megvizsgálja a munkásokat, mindig imádkozik az öntödében. Minden reggel ott megyek el a rendelője előtt.”

Másnap el is vitte neki az egy dollár tartozásomat. A drága doktor úr pedig hűségesen ténykedett egész nap – sőt egy avatatlan megfigyelő valószínűleg azt mondaná, példátlan munkát végzett értem!

Este Allen testvér szinte teljesen leizadva jött meg. Buzgalmában három utcasarkot lefutott, csak hogy minél hamarabb elmondhassa a csodálatos fejleményeket: mit eszközölt ki számomra e drága orvos.

– „Épp csak megálltam a rendelőnél, hogy megtudjam, mit intézett” – mondta. – „Minden elő van készítve, megvan a pontos terv. Holnap reggel kilencre itt lesz négy ember egy hordággal, és elvisznek az állomásra, ahol különvonattal elvisznek Nashville-be. Ott úgy fognak gondozni, ahogy csak kivételes embereket szoktak, ráadásul hihetetlenül olcsón. Neked csak a műbordákat kell kifizetned, ami kevesebb, mint 80 dollár. Minden egyéb szolgáltatás – az ápolás és az ellátás – költségét átvállalják, amit azt jelent, hogy közel 700 dollárt fogsz kapni adományként.”

– „El sem tudom mondani,” – folytatta – „mennyire hálás vagyok ezért a drága doktor úrért, hogy ilyen nagy megtiszteltetésben részesített téged!”

– „Nos, Allen testvér,” – feleltem – „bár nagyon hálás vagyok a doktor úrnak ezért az óriási szívességért; mégsem mehetek kórházba.”

– „Hogyhogy?!” – fakadt ki Allen – „Hát nem akarsz kórházba menni?!”

– „Nem, ezt nem tehetem meg.”

– „De Bevington testvér, ne feledd, nem egy északi államban vagy! Itt, délen az üszkösödéssel járó fertőzések nagyon gyorsan terjednek, különösen az olyan esetekben, mint ami-

lyen a tiéd. Az egész várost megfertőznéd, ezért az egészségügyi hatóság biztosan közbelép majd, és elvitetnek a járványkórház elfekvőjébe. Testvérem, én nem tudnám elviselni, hogy ilyen helyre vigyenek!”

– „Allen testvér, hát nem ebben a városban gyógyított meg téged az Úr?!”
– vágtam vissza.

– „Igen, csak hogy az én helyzetem teljesen más volt! Egyrészt nekem nem olyan betegsége volt, amely üszkösödést okozhatna, másrészt te idősebb is vagy nálam.”

– „Lám, akkor Isten munkája helyzet- és körülményfüggő?! Isten ereje feltételekhez van kötve, és Ő csak akkor tud működni, ha minden ki van vizsgálva előtte?!”

– „Na de, Bevington testvér, azért mérlegelni is kell! Azt sem hagyhatod figyelmen kívül, hogy itt nem északiakkal, hanem forrófejű déliekkel van dolgod – és hamarosan meg is látod, mit jelent ez.”

– „Allen testvér, eszerint Isten ereje körülmény- és emberfüggő. Nos, lehet, hogy te így hiszed, de velem ezt soha nem tudod elfogadtatni! Nem, nem, soha, drága barátom!!! Soha nem mennék kórházba, és soha nem lennék képes hátat fordítani az én Nagy Orvosomnak! Túl sokat köszönhetek Neki.”

– „De így az egész várost el fogod fertőzni, ezt pedig dollármilliókért sem hagynák!” – figyelmeztetett – „A város összes rendőre a sarkadban

lesz, és végül a járványkórházban találod magad. Akkor majd megtudod, milyen következményekkel jár ez a döntés, és magadon kívül senkit sem hibáztathatsz majd!”

A halál árnyékának völgyében

Másnap reggel Allen testvér munkába menet találkozott az orvossal, aki leszólította:

– „Gondolom, Bevington testvér el volt ragadtatva attól, amit teszünk érte!”

– „Hát, doki... ez a fickó teljesen hibbant” – felelte Allen testvér.

– „Hogyhogy?”

– „Hát nem akar kórházba menni! Azt vette a fejébe, hogy az Úr fogja őt meggyógyítani.”

– „Ez esztelenség!” – fakadt ki a doktor is.

– „Márpedig ő teljesen komolyan gondolja.”

– „Akkor jól értem, hogy visszautasít mindent, amit érte tettem?!”

– „Igen, sajnos így igaz” – felelt Allen testvér.

– „Nahát, még ilyet!” – dörögte a doktor, majd odébbállt. A déliek vérmérsékletéhez híven, felment az „ó emberében” a pumpa.

Még aznap tíz óra körül jött is három rendőr, és – mi tagadás – rendesen alám pörköltek. 24 óra haladékot adtak, hogy meggondoljam magam, és egyúttal részletesen ecsetelték a járványkórházban rám váró kilátásokat.

A határidőm nagyjából másnap délelőtt 11-ig terjedt, én pedig igyekeztem addig is teljes erőbedobással imádkozni.

Másnap 11:30-kor meg is jelentek, hogy elvigyenek a fertőzöttek közé. Én azonban kérleltem őket, várjanak még egy napot, reggel 7 óráig. Engedtek a kérésemnek, ugyanis a velük lévő orvos ezt nyilatkozta:

– „Uraim, az üszkösödés legcsekélyebb jelét sem látom a betegen – ez egy rendkívüli és kivételes eset. Bármily különös, nem érzékelhető gyulladás; a seb tiszta.”

Amikor Allen testvér megjött, teljesen kétségbe volt esve makacsságom miatt; különösen mivel se ülni, se feküdni nem bírtam, csak abban az egy pózban. Végül kénytelen voltam csendre utasítani. Gyengének és kissé feszültnek éreztem magam. Soha nem volt még olyan égető problémám, ami ennyire leterhelt volna.

– „Allen testvér, maradj nyugton, és akkor meg fogod látni Isten erejét!” – biztattam.

Szinte biztos voltam abban, hogy Isten olyan példát fog statuálni az ottani embereknek, amelyet nem fognak egyhamar elfelejteni. A fájdalmaim fokozódtak, de kitartottam.

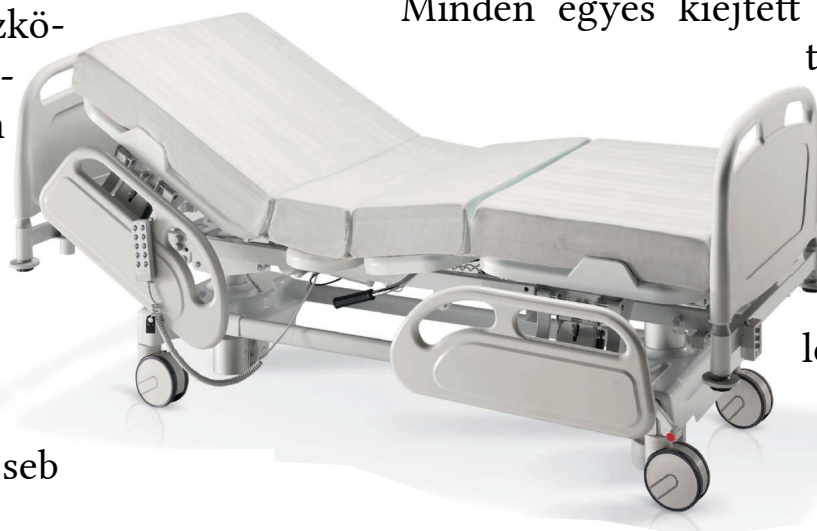
Hajnali négy óra körül kezdtem látni, hogy süllyedek és zsugorodom össze. Az esztergapadon láttam magamat, amint faragnak belőlem. Elkezdtem dicsőíteni az Urat. Nem nagyon mertem mozogni, nehogy elszakítsam az engem körbe- és keresztülfogó láncot. Meg persze Allen testvért sem akartam felzavarni. Csak halkán mondogattam, hogy „Dicsőség! Dicsőség!”

Minden egyes kiejtett szó után láttam, ahogy repülnek le rólam a forgácsok, és éreztem, hogy közeleg a győzelem. A dicsőítést szavai pedig csak jöttek

és jöttek, egyre hangosabban, míg már nem számított, hogy zavarják-e Allen testvért az alvásban és a pihenésben.

Amikor aztán láttam, hogy közeledik Allen testvér felkelésének ideje, többé már nem fogtam vissza a hangerőt. Feltűnt, hogy a kis mozdulatok már egyáltalán nem okoznak fájdalmat, azonkívül régóta vágytam már egy igazi, mély lélegzetvételre. Tettem hát egy próbát, és ó, micsoda megkönnyebbülés volt! Ráadásul fájdalmat sem okozott!

Allen testvér közben felébredt a zajokra, és úgy fordult, hogy rám lásson az ajtón keresztül. Nemsokára fel-

emeltem a jobb kezemet, és semmilyen fájdalmat nem éreztem.

– „Ó, dicsőség, megtörtént!” – kiáltottam fel örömben.

Felugrottam és elkezdtem dobolni a törött bordáimon. Ezt látva, Allen testvér rémülten ugrott ki ágyából, és rohant, hogy lefogjon engem.

– „Ó, Allen testvér, meggyógyultam!!!” – ujjongtam neki.

– „De Bevington testvér, így megölöd magad!” – ellenkezett.

– „Nem, nem; meggyógyultam!”

És bár próbált lefogni, én továbbra is teljes erővel püföltem a bordáimat, ami egyáltalán nem fájt. Elfelejtettem mondani, hogy amikor még fekvé voltam és gyulladásomat érzékelve felkiáltottam, hogy „Megtörtént, meggyógyultam!” – azt hallottam, hogy a bordáim helyükre ugranak, sőt éreztem is egymáshoz súrlódásukat. Egészen nyilvánvaló, hogy Isten keze volt ebben a helyreállításban!

Allen testvér nem tudta elhinni, hogy meggyógyultam. Azt gondolta, hogy a szenvedés, a gyulladás várásában átélt kudarc, és a járványkórház gondolata megtévelytett. Pedig – halleluja! – egy csodálatos, természetfeletti beavatkozás történt! Sőt, ahogy erről írok, most is átérzem azt a dicsőséget és erőt, amit akkor éreztem. Itt, Ashlandben is ugyanabban a gyó-

gyító Krisztusban örvendezek. Halleluja az Ő drága nevének! Ó, emeljük fel Jézust; magasztaljuk fel Őt minden erő és hatalmasság fölé!!!

Mivel éhes voltam, magamhoz vettem egy kiadós, korai ebédet. Ugyanis a küzdelem nyolc napja alatt jóformán csak egyszer ettem. Mennyire másnak tűnt minden, amikor visszatér-

tem a szobámba! Arcra borultam azon a helyen, ahol meggyógyultam, és teljes szívemet kiöntöttem az Úr előtt! Az öröm hullámai lavinaszerűen zúdultak lelkembe, és három órán keresztül csak ujjongtam, nevettem és ugráncoltam örömben.

Cáfolhatatlan bizonyíték

Miután kissé lecsillapodtam, és kezdtem megszokni a csodálatos fordulatot, arra gondoltam, tartozom a doktor úrnak elmondani a történeteket. Elmentem tehát hozzá, és leültem a váróteremben. Nemsokára kinézett, de amikor üdvözölni akartam, ő csak morgott egyet. Déli önérzete mélyen meg lett sértve, az „ó embere” pedig nem átalotta elővillantani szíve kincseit.

Mikor aztán rám került a sor, az ajtóhoz lépett, és – engem figyelmen kívül hagyva – az utánam következő páciensnek intett. Én azonban felpat-

tantam, mert arra számítottam, hogy a mozgásomon észreveszi majd a változást az előző látogatásomhoz képest. A hirtelen felállásom el is érte a kívánt hatást. Megállt és megrökönyödve kérdezte:

– „Mi történt magával?”

– „Doktor úr, meggyógyultam!”

Látszott, hogy nem veszi készpénznek a szavaimat. Azonban túl sok nyilvánvaló tény volt az orra előtt, amit nem tudott kimagyarázni: ott álltam előtte, bordáimat püfölve, ő pedig döbbenten meredt rám.

Végül csak behívott a rendelőbe, és mivel elég nagy zajt csaptam, több bámészkodó is elkezdett figyelni engem a presbiteriánus orvossal. Ő az oldalára tette a kezét, s arra biztatott, hogy vizsgáljon körbe egészen. Miután végzett, a vállamra borult, és úgy elkezdett zokogni, hogy egész testem rázkódott tőle. Olyan volt, mint a szélben reszkető nyárfalevél. Percekig zokogott, végül megszólalt:

– „Van valami ebben a gyógyító erőben; ilyet még soha nem láttam! Azt állítja tehát, hogy Jézus mindenféle orvosi beavatkozás nélkül gyógyította meg?”

– „Pontosan, uram, most pedig itt van még egy dollár: szeretném, ha ismét megröngtenezne.”

– „Ó, örömmel!” – válaszolta a doktor. – „Nagyon kíváncsi vagyok arra a szilánkra, ami keresztbe állt a bordái között.”

– „Meg fogja látni, hogy az a szilánk is a helyén van.”

Amikor bekapcsolta a gépet, szóhoz sem bírt jutni, én meg csak nevettem. Fejét ismét a vállamra hajtotta, és reszketve zokogott.

– „Mi a helyzet azzal a bordaszilánkkal, doktor úr?” – kérdeztem.

– „Semmilyen szilánkot nem lehet látni, de még a nyomát sem!” – felelte.

A dicsőség ismét betöltött, de mivel nem mertem hangoskodni, csak felalá járkáltam a rendelőben – sőt az is lehet, hogy szálltam, mert a padlót sem éreztem a lábammal.

Gyülekezet vagy üdvösség

– „Bevington testvér,” – szólt közbe – „szeretném, ha eljönne és bizonysgot tenne a gyülekezetünkben, én kiállok a története mellett. A Lookout Mountain-i presbiteriánus gyülekezetbe járok. Reggel eljövök magáért a kocsimmal.”

Természetesen beleegyeztem, el is mentünk. A bizonyágtételemmel szemben semmilyen ellenvetés nem mutatkozott. Egy órába telt elmondanom. Nekem kicsit száraznak tűnt, és látszólag senkit nem érdekelt, kivéve az orvost és családját: feleségét, fiát és lányát. A lány 19 éves volt, a fiú 23.

A doktor úr azt akarta, hogy én prédikáljak azon az estén. A lelkész – vonakodva bár –, de beleegyezett. A prédikációmban ugyan nem sokat be-

széltem a szentségről, mégis mindenki számára egyértelmű volt, mi az álláspontom a kérdésben. Befejezésül így szóltam:

– „Úgy érzem, van itt valaki, aki szeretne üdvözülni – ama régi, jó üdvösség szerint. Csakhogy itt nem látok oltárt...”

Még szinte ki sem mondtam az utolsó szót, az orvos már hozott is két szék. A fia és a lánya azonnal térdre borult, hogy imádkozzon. Na, ez már nem tetszett a lelkésznek, mármint hogy veszélybe került az „utánpótlás”. Mi azonban a legkevésbé sem törődtünk ezzel, inkább átvittük őket a pokol felett. A lelkész gyorsan elmondta az áldást, és leoltotta a villanyokat. A hallgatóság nagy része így sötétben maradt, kénytelenek voltunk kitapogatni a kifelé vezető utat.

Hétfő reggel aztán az az örömteli meglepetés ért, hogy beállított hozzám a doktor úr. Átölelt és elmondta, hogy a gyermekei a teljes üdvre vágnak. Bejöttek, letérdeltek, és délután 3 óra tájban mindketten el is nyerték az üdvöt.

Amikor elmentem a szerda esti imaórájukra, a fiú és a lány is elmondta tapasztalatát. A doktor erre felállt, és azt javasolta a gyülekezetnek, hogy kérjék fel Bevington testvért egy összejövetel megtartására. Nos, a javaslatára síri csend volt a válasz. Sőt, a tervezetet aztán nemcsak hogy a szőnyeg alá söpörték, hanem még azelőtt elvetették, hogy igazán kibontakozhatott volna. Mindenesetre az or-

vos csütörtök reggel már ott állt az ajtóban, és így szólt:

– „Bevington testvér, én akarom azt az áldást, amiről maga prédikál!”

– „Doktor úr, biztos benne, hogy akarja?” – kérdeztem.

– „Igen, uram, egészen biztos vagyok benne.”

– „Oly nagyon akarja, hogy kész itt és most leborulni és egészen meghalni?” – vallattam tovább.

– „Igen, uram!” – felelte határozottan.

– „Doktor úr, akkor haljon meg annak a presbiteriánus gyülekezetnek!”

– „Azon már túl vagyok! A tegnap este történtek alapján meghoztam a döntésemet a presbiteriánus gyülekezetet illetően.”

– „Nos, és a büszke feleségének meg tud-e halni?”

– „Igen, uram, sőt mi több, ő maga is ugyanezen áldásra vágyik.”

Bementünk hát a hálósobámba, ahol három napon keresztül könyörögtünk és tusakodtunk. Végül hallottam, hogy valaki kopog. Az orvos felesége volt. Elsőre kicsit megijedtem, mi lesz, de aztán mikor másodszor is végigtekintettem rajta, minden félelmen eloszlott. Kérdése, hogy a doktor úr nálam van-e, sokkal szelídebb és alázatosabb hozzáállásról tanúskodott, mint amit valaha is feltételeztem róla. A doktor pedig kiszólt neki:

– „Gyere be, szívem!”

Bement tehát előttem. A doktor úr a hálósobában volt, amit a bejárat ajtótól egy másik szoba választott el, úgyhogy mire átjutottam azon a szobán, a felesége már ott csüngött a férje nyakában, sírva csókolgatva őt. Micsoda boldog meglepetés volt ez számomra! Igazából az ellenkezőjére számítottam. Az asszony ezután felkelt, és kijelentette, hogy ő is akarja ezt az áldást.

Úgy is történt. Egész éjszaka ott maradt. Másnap reggel azt javasolta, menjenek haza, hogy otthon küzdhesse végig a harcát. Ez kissé aggodalommal töltött el, mire megnyugtattott:

– „Természetesen Bevington testvért is magunkkal visszük. Csak nem szeretem a gyerekeket túl sok időre magukra hagyni.”

Beleegyeztem tehát, és elmentem velük. Negyvenkét órát voltunk arcra

borulva az otthonukban, és közben senki nem evett semmit. Sőt, a doktorral ketten már az előző csütörtök óta nem ettünk – amikor először befogtunk az imaküzdelembe – most pedig már kedd volt. Kedd délután fél háromra aztán ki is vívták a győzelmet.

A keddi esti imaórára immár mind a négyen teljes tűzben vonultak fel, és mindnyájan bizonyosságot tettek arról, mit tett értük Isten. A gyülekezet leénekelte őket, és az összejövetel végén meg is kapták az elbocsátó levelet. Végre kikerültek abból a jégveremből! Ezután mindketten velem tartottak az utcán, és hatalmasan munkálkodott rajtuk keresztül az Úr. Az orvos ezután kijelentette:

– „Imádkozni fogok a dologért. A feleségem úgy érzi, radikális lépést kell tennünk, csakhogy én egy kicsit még félek ettől.”

Úgyhogy a feleségével három napig vártak az Úrra. Az orvosi rendelő már több mint egy hete zárva volt. A következő hétfőn együtt jöttek oda hozzám, és kijelentették:

– „Úgy érezzük, fel kell számolnunk az itteni életünket, és vennünk kell egy lakókocsit, hogy beutazva Kaliforniát, hirdethessük a régi-jó evangéliumot! Tudna segíteni abban, mire lehet szükségünk a lakókocsiban, hogy tudjunk enni, aludni, főzni, utazni és prédikálni?”

Összeírtam tehát nekik, mire lesz szükségük, ők pedig el is küldték igényüket a Studebaker kocsikészítőhöz

South Bend, Indianaba. A teljes felszerelés 1200 dollárjukba került. Mindenüket eladták, és útra keltek, hogy prédikáljanak és traktátusokat osztogassanak.

A gyerekek a szülők elutazása után

három héttel szintén megszentelődtek. A házaspár munkálkodásáról ezután mindenfelé hallottam útjaim során. Pénzt is küldtek nekem, sőt azóta a tábori összejövetelen is találkoztam velük. ■

G.C. Bevington

A folytatásban néhány csodálatos gyógyulásról számolunk be...

Máté 11:20-26

Neked mennyi bizonyíték kell?

20 Akkor korholni kezdte azokat a városokat, amelyekben a legtöbb csodát tette, és mégsem tértek meg:

21 Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, réggen megtértek volna zsákban és hamuban!

22 De mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak könnyebb lesz az ítélet napján, mint nektek.

23 És te, Kapernaum, nem az égis magasztaltattál-e fel? A pokolig zuhansz alá, mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, mind e mai napig megmaradt volna.

24 De mondom nektek, hogy Sodoma földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked.

25 Abban az időben Jézus ezt mondta: Magasztallak, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, de kijelentetted a kisgyermeknek.

26 Igen, Atyám, mert így volt kedves előtted.

Sodoma és Gomora romjai

Az örök tűz hamvai

A városok elhelyezkedése

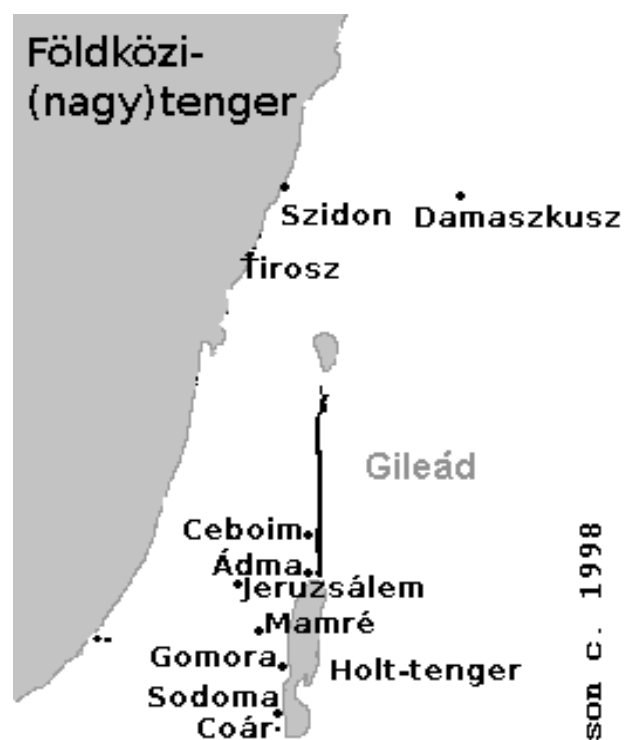
„Az Úr pedig kénköves tüzes esőt bocsátott Sodomára és Gomorára, az Úrtól, az égből. Így pusztította el azokat a városokat és azt az egész környéket, a városok egész lakosságát, sőt a föld növényzetét is.”
(1Mózes 19:24-25; Új prot. ford.)

E két város és a síkság többi településének helyét évszázadokon keresztül sokan próbálták megfejteni. Némelyek a Holt-tenger fenekén képzelték el, mások a Holt-tenger jordániai partjainál látható öt régészeti helyszínen vélték felfedezni őket. Azonban az utóbbi 5 helyszín 150 méterrel a síkság felett található, nem a Biblia által említett alföldön, valamint nagyon kicsi területen fekszenek, a legnagyobb is csak 40.000 m².

Ron Wyatt nem tervezte megkeresni ezeket a városokat. Kutatásai folyamán már több tucatszor áthajtott ezen a vidéken, míg az 1980-as évek elején, egyik útja alkalmával hirtelen furcsa alakzatokat vélt felfedezni, amelyek fehér színű városfalaknak és épületeknek látszottak. Évekig nem kezdett vele semmit, míg aztán 1989-ben nekilátott feltárni a települések romjait. Az általános felfogással ellentétben arra a következtetésre jutott, hogy a városok nem egy helyen

koncentráálódtak. A Holt-tenger déli csücske alatt találta meg az első helyszínt, további hármat a tenger mentén, észak felé; majd miután még északabbra utazott, a tenger felett kb. 15 km-rel megtalálta az ötödik város romjait is.

Amikor a Bibliában a települések elhelyezkedésére vonatkozó utalásokat keresett, kiderült, hogy azok a kánaániak határvidékét képezték.

**Ron Wyatt
elmélete**

Térkép: Nate Wilson c. 1998

„A kánaániak határa pedig Szidón-tól Gerár felé menve Gázáig, Sodoma, Gomora, Admá és Cebóim felé menve Lesáig terjedt.” (1Mózes 10:19)

Nem látszott logikusnak, hogy a Szentírás határvidékként említse e városokat, ha Sodoma, Gomora, Adma és Cebóim mind egy helyen, a Holt-tenger déli csücskénél helyezkedett el. Persze elsőre Ron feltételezése is túl fantasztikusnak tűnt – miszerint a városok egy kb. 80 km hosszú sávban helyezkednek el. Azonban az Írás az ő elméletét igazolta:

„Saul és fia, Jónátán és a velük levő nép Benjámin városában, Gebában tartózkodott, a filiszteusok pedig Mikmásznál táboroztak. Akkor kivált a filiszteusok táborából három csapat. Az egyik csapat az Ofrá irányába vivő úton Súál földje felé tartott. A másik csapat a Béthórón felé vivő útra fordult. A harmadik pedig a határ felé vivő útra fordult, mely a Cebóim völgyén át a puszta felé tart.” (1Sámuel 13:16-18)

Ha megnézünk egy bibliai térképet, láthatjuk, hogy a Mikmászból kiinduló filiszteusok egyik serege északra, a másik délre, míg a harmadik keletre indult – keletre, Cebóim völgye felé, pontosan arra a helyre, amit Ron utolsóként fedezett fel! Noha a város rég elpusztult, a neve fennmaradt, mint ahogy a Sodoma-hegy is mindmáig a Sodoma nevet viseli. Izrael elfoglalta Kánaán földjét, így Cebóim Saul idejében Izrael határvidéke volt.

Az Ábrahám idejéből származó leírás is arra utal, hogy ezek a városok nagyobb területet öleltek fel:

„Fölemelte azért Lót a szemét, és látta, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld. Mert mielőtt elpusztította volna az ÚR Sodomát és Gomorát, egészen Cóarig olyan volt az, mint az ÚR kertje, mint Egyiptom földje. Lót tehát a Jordán egész mellékét választotta magának, és elköltözött kelet felé. Így hát elváltak egymástól. Ábrám Kánaán földjén le, Lót pedig a Jordán melléki városokban és Sodomáig sátorozott.” (1Mózes 13:10-12)

Lót városról városra vándorolt a Jordán mellett, ami azt mutatja, hogy e települések nem közvetlenül egymás

mellett feküdtek – hiszen az Ábrahám-tól való elválásnak is az volt a fő oka, hogy nyájának nagy hely kellett. Valószínűleg mindegyik várost nagy legelő és ültetvény vette körül.

Fehér hamu

Miután Ron az egyik területet munkatársaival megvizsgálta, azt találta, hogy az ott lévő anyag fehér színű,

míg az azt körülövező kőzet barna. A fehér anyag nagyon határozott peremvonalakkal rendelkezik, és a peremvonalakon túl mindenfelé a barna kőzet található. Ezek a peremvonalak a város határvonalai is voltak egyben, ezért alkotott a fehér anyag határa egyenes vonalakat és tökéletes négyzetet, mely a földtanban nem fordulna elő.

A hivatalos, tudományos értelmezés szerint ez a fehér anyag úgy került oda, hogy a Holt-tenger valamikor az egész területet beborította, létrehozva ezt a fehér színű lerakódást, és mivel valamikor víz alatt volt, ezért agyagot tartalmaz. Amikor azonban Ronék a fehér anyagból mintát vettek, és több laboratóriummal is megvizsgáltatták, kiderült, hogy agyagot nem tartalmaz, sohasem volt víz alatt, és az egész valójában hamu. Ez ismét igazolta Isten Igéjét:

„Sodoma és Gomora városait elhamvasztva pusztulásra ítélte...”
(2Péter 2:6)

Felismerhető építmények

A legjobb állapotban maradt várost, Gomorát vizsgálva Ron azt találta, hogy ezekben a városokban épületszerű szerkezetek láthatók, melyek most hamuból állnak. Vannak ajtók, ablakok és különféle helységek, ame-

lyekbe ma is beléphetünk – természetesen a hamu omlásveszélyes!

Ron Wyatt olyan összekapcsolódó utcákat is talált, amelyeken még ma is végig lehet sétálni. Az utcák szintje sokkal alacsonyabb, hiszen az évezredek során a területen végigzúduló futóárvizek elmosták az utcák eredeti szintjét.

Amint Ron az ősi városban sétálgatott, felismert olyan épületszerkezeteket, amelyek egy kánaáni várostól tipikusan elvárhatóak. Zikkuratokra és két – keletre néző – szphinxre is ráta-
lált, melyeket egy „templomhegyre” helyeztek, és amelyek pogány isteneik dicsőítési helyéül szolgáltak. A kánaániak városaikat dupla fallal vették körül, ami Gomora maradványainál jól megfigyelhető.

Millió elégett kengolyó

Több oxidálódott bronz lándzsahegyet, sőt egy teljesen hamuvá vált csontvázat is találtak Sodomában. A csontvelő látható volt minden egyes csont végénél. Molekuláris frekven-

ciagenerátor segítségével arany sót is találtak, mely a gőzölgő arany mellékterméke.

A nyilvánvaló kérdés az lehetne, hogy ha ezek a városok 3900 évvel ezelőtt elpusztultak, hogyan lehetséges, hogy a hamu nem tűnt el teljesen? A kutatások bebizonyították, hogy azok az anyagok, amelyeket kénnel égetnek el, olyan hamut hagynak hátra, melyek nehezebbek, mint az eredeti anyag, így azt a természet erői nem tudják olyan könnyedén elmosni. A Biblia így fogalmaz:

„Az ÚR pedig kénköves és tüzes esőt bocsátott az égből Sodomára és Gomorára.” (1Mózes 19:24)

A kénkő – ahogy neve is mutatja – kén, és Ron Wyatt pontosan azt találta, amiről a Biblia beszél: kénköves golyók milliói vannak beágyazódva ezekbe a tiszta, hamuszerű maradványokba.

A kén a természetben általában sárga színű, és csak vulkánok, szulfidos érc-telések környékén, illetve anhidrites, gipszes, mészköves és sódómos üledékes kőzetek mentén található meg. Az itt talált kén azonban egyedi a világon, ugyanis gömbölyű, fehér, és állaga olyan, mint a tömör por. A természetben előforduló kén rendszerint 30-40%-os elemi kéntartalommal rendelkezik, míg ezek a golyók 95-98%-os tiszta kénből állnak. Szennyezettségét a fémek okozzák, melyek egykor az égés során kibocsátott hőt fokozták. Kb. 2700-3300 Celsius fokon égnék. A kénkövet különféle tesztek-

nek vetették alá a Tennessee állambeli Knoxville város Galbraith Laboratóriumában, valamint ezektől függetlenül Ross Patterson is végzett rajta vizsgálatokat Új-Zélandon.

A kénkövekről az is megállapítható, hogy egykor égésben voltak, ugyanis égési gyűrűk veszik őket körül, mely szintén egy olyan jelenség, amely nem jelentkezik a természetben. Ez a 98%-os kén egyedi a bolygónkon – mert az égből érkezett.

Ezek a városok valóban páratlanok. Más települések, amelyek tűz vagy vulkánok által pusztultak el – mint amilyen Pompeji is –, egy felső hamuréteggel rendelkeznek, mely alatt azonban az eredeti anyag helyezkedik el. Itt viszont egész városokat látha-

tunk teljesen hamuvá válva – pontosan úgy, ahogy a Bibliában le van írva.

Néhányan úgy gondolják, hogy a hamuban lévő vonalak a természetes üledékképződés eredményei, ez azonban nem lehetséges, hiszen sok helyen függőlegesen futnak. Ez a jelenség valójában a termikus ionizáció, azaz az égés folyamán lejátszódó kémiai reakció eredménye.

A hamut később újabb vizsgálatoknak vetették alá, ami kimutatta, hogy valóban 100 %-ban hamu, összetételére nézve pedig kalcium-szulfát és kalcium-karbonát. Ilyen anyagot pedig pontosan akkor kapunk, amikor mészkövet kén jelenlétében égetünk.

Ron Wyatték mind az öt városnál elvégezték a vizsgálatokat, és mind az öt helyszínen ugyanazokat a kéngolyókat találták.

Fekete arany

A romokból is látszik, hogy ezek a városok – Cóar kivételével – hatalmas települések voltak, melyekben sok ezer ember lakott. Noha ma a Jordán folyó az elpusztult városok völgyében található Holt-tengerbe folyik, ez azelőtt nem így történt. A Jordán korábban az Akabai-öbölbe folyt, és egész völgye egy csodálatos, virágzó vidék volt.

A terület ráadásul tele volt szurok (bitumen)-forrásokkal (1Mózes 14:10), ez pedig valami másra is rámutat. Sodomá és a környező városok egyik fő bűne közismerten az erkölcsi elhajlás

volt, azonban volt valami, ami jelenősen hozzájárult ehhez:

„Íme, ez volt húgodnak, Sodomának a bűne: bár fenségben és kenyérbőségben, gondtalan békességben élt ő és leányai, de a szűkölködő és szegény kezét nem fogta meg.” (Ezékiel 16:49)

Tehát bűnössé válásuk gyökere valójában nagy gazdagságukban és kenyélésükben rejlett, illetve abban, hogy a máshol, kevésbé jól élőkre nem gondoltak és azoknak nem segítettek.

Miért voltak ilyen gazdagok? A bitumen abban az időben – a korabeli eblai táblák szerint – a legdrágább anyag, amit általánosan használtak. Az itteni embereknek csak ki kellett sétálni a városaikból és kimerni a szurkot a forrásokból. Nem volt szükségük nehéz munkára. Azért is próbálták más királyok hatalmuk alá hajtani őket, hogy részesülhessenek hatalmas gazdagságukból.

Ugyanakkor bitumenforrások általában olyan helyen találhatók, ahol a föld alatt nagy kőolajmezők húzódnak, s tartalmuk felszívárog a felszín-

re. Bizonyára ez is közrejátszott abban a hatalmas pusztulásban, aminek eredményeképp egy tó formálódott, a folyó elzáródott, és az egész – valaha termékeny – vidék kietlen pusztasággá változott.

Az eblai táblákkal kapcsolatosan még egy dolgot érdemes megjegyeznünk: Ebla városa az öt elpusztult településsel egy időben létezett, és az ott talált több ezer éves agyagtáblák nemcsak megemlítik az öt elpusztult várost, hanem pontosan ugyanabban a sorrendben sorolják, mint a Biblia; sőt még Birsának, Gomora királyának a nevét is tartalmazzák (1Mózes 14:2).

Intő példa

Mindezek csodálatosan igazolják azt, hogy Isten Igéjének minden története a valóságot írja le. A Biblia azonban nemcsak a múltból számol be, hanem a jelenre és a jövőre nézve is tanulsággul szolgál. Bemutatja, milyen következményei lesznek, ha valaki azt az életmódot választja, amit ezen városok polgárai választottak:

„Amint Sodoma és Gomora és a

körülöttük levő városok is, amelyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és idegen test után jártak, intő példa gyanánt vannak előttünk, örök tűz büntetését szenvedik.” (Júdás 1:7)

„Sodoma és Gomora városait elhamvasztva pusztulásra ítélte, hogy példát állítson azoknak, akik majd istentelenkedni fognak.” (2Péter 2:6)

Isten ítélete nyilvánvalóvá tette, hogy az istentelenség útja előbb-utóbb a teljes és végérvényes megsemmisüléshez vezet, melyről e városok hamvai sok ezer év után is tanúskodnak.

E városok azonban nemcsak magukra hoztak pusztulást, hanem befolyásukkal a hívő Lót egész családját is megromtották. Lót a könnyű életet választva nem gondolt bele, hogy ez szerettei elvesztéséhez fog vezetni. Jézus ezért tanácsolja nekünk, akik a világ végnapjaiban élünk:

„Emlékezzetek Lót feleségére! Aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt, és aki elveszti, megtartja azt.” (Lukács 17:32-33)

Napjainkban a világ fejlett, gazdag része rohamléptekkel halad ugyanebbe az irányba. Kérjük Istent, hogy óvjon meg minket az akkori városok útjának követésétől, és tegyen minket eszközeivé, hogy figyelmeztetni tudjuk a világot, mely egyre gyorsabban száguld a végső pusztulás felé. ■

G.R.

Képek: arkdiscovery.com

Csendes megtérés

Vallásos háttérből Istenhez

Gyerekkorom

Szüleim elmondása szerint a testvéreim közül én voltam a leghisztisebb, s valóban így is lehetett. A mai napig emlékszem a fojtogató érzésre, amikor nem tudtam befejezni a sírást, bár szerettem volna – ilyenkor egy elfe-nekelés egyenesen üdítőleg hatott.

Ezt leszámítva alapvetően jó gyerek voltam – amolyan szabálykövető. A tanulással nem volt probléma, bár nem szerettem iskolába járni, mert más voltam, mint a többiek. A testvéreimmel – emlékeim szerint – jól kijöttem. Persze nálunk is voltak gyerekes civakodások, de ez annyira jelentéktelen volt, hogy leginkább csak édesapánk állandó kérlelése miatt maradt meg: „Gyerekek, ne bántsátok egymást, testvérek vagytok!”

Családunkban a vallás meghatározó elem volt. Bibliai történeteket tanul-tunk, imádkoztunk reggel, este, étke-zések előtt, minden szombaton eljár-tunk gyülekezetbe. Anyukám egysze-rűen öltözködött, nem festette magát, nem viselt ékszereket. A magunk módján igyekeztünk egészségesen ét-kezni, nem voltak káros szenvedélyeink. Érdekes módon nem éreztem úgy, hogy korlátozva lennék, vagy hogy határt szabtak volna a lehetősé-geimnek.

Első tapasztalatom

Talán 10 éves lehettem, amikor egy-szer kint játszottam testvéreimmel a házunk előtt, egy építkezéshez hasz-nált emelőszerkezet mellett, ami – mint utóbb kiderült – zárlatos volt. Amikor mindkét kezemmel megfog-tam a vasat, többé nem tudtam elen-gedni, egész testemben tehetetlenül rázkódtam néhány másodpercig, s a mai napig emlékszem a gondolatra, ami közben átfutott az agyamon: „Ez itt a vég, meg fogok halni!”

Unokatestvérem futott be gyorsan a házba és szólt apának, aki az ablakon kiugorva távolított el a vastól, ezután bevittek a kórházba, és néhány napig bent tartottak megfigyelés céljából. A kezemen levő apró sérüléseken kívül – úgy tűnt – nem okozott komolyabb károsodást az áramütés. Erre az eset-re akkor és később is úgy gondoltam, hogy Isten azért tartott meg, mert terve van velem.

Kisebbségi komplexus és gyó-gyulás

Kórosnak hitt soványságom miatt ki-sebbrendűségi komplexussal küzdöt-tem. Ezt fontos megemlítenem, mert szerintem nagyon meghatározó volt az életemben, s szinte rögeszmém-mé

vált serdülőkoromtól kezdve egészen fiatal felnőttkoromig. Fizikai adottságaim miatt állandóan elégedetlenkedtem, zúgolódtam, ráadásul irigykedtem azokra, akiknek több adatott ezen a téren. Egy keresztény ifjúsági regény hatására azonban megértettem, milyen nagy kárt okoznak az elégedetlenség és lázadozás szavai, holott annyi mindenért lehetek hálás. Ettől kezdve arra törekedtem, hogy mindenért hálát adjak Istennek.

Egyik kedvencem a 139. zsoltár lett, amit kívülről megtanultam. E szavak gyógyító balzsamként hatottak a lelkemre:

„Bizony te alkottad veséimet, te formáltál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy oly megrendítően csodálatos lettem. Csodálatosak a te cselekedeteid, és jól tudja ezt lelkem. Formám nem volt elrejtve előtted, amikor titokban formálódtam és alakultam, mintegy a föld mélyében. Szemed látta alakatlan testemet, és könyvedben ezek mind le voltak írva, és a napok is, amelyeket rendeltél számomra, holott még egy sem volt meg közülük.” (Zsoltárok 139:13-16)

Cselekedetek általi megigazulás

Ahogy visszaemlékszem, igyekeztem jól viselkedni és törekedtem arra, hogy jó ember legyek. Meg akartam felelni az szüleim és Isten vélt vagy valós elvárásainak. Azt gondoltam, amit a legtöbb vallásos ember hisz:

ha eléggé igyekszem, és betartok bizonyos szabályokat, akkor egyre jobb emberré lehetek. Később megértettem, hogy a törvény megtartása által senki sem igazulhat meg, de ide hosszú évek sok-sok kudarca vezetett el.

Számtalanszor volt lelkiismeret-furdalásom a bűneim miatt, szerettem volna ezektől megszabadulni. Imádkoztam, Bibliát és vallásos témájú könyveket olvastam. Küzdöttem és különböző módszereken agyaltam, amelyekkel úrrá lehetek rossz szokásaimon.

Nagy igyekezetemben végül minden eddiginél súlyosabb problémám lett. Időnként – főként imádság közben – obszcén gondolatok kezdtek gyötörni, rettenetes káromkodó szavak jutottak eszembe. S minél inkább küzdöttem ellene, annál inkább ezekre gondoltam. Persze emiatt még bűnösebbnek éreztem magam... Elkecserekedtem, mert azt láttam, hogy minél jobban töreksem a szentségre, annál bűnösebb leszek.

De Isten nem feledkezett meg rólam és szabadulást készített. Teljesen váratlanul elém hozott egy újságcikket, ami pontosan az én problémámról szólt. Elhatároztam, hogy nem küzdök ellene, hanem Istenre bízom a szabadítást. Ekkor csodálatos dolog történt: elveszítette az erejét! Ha ismét megkörnyékezett, akkor hit által Isten kezébe helyeztem, és megszűnt. Isten végül teljesen megszabadított.

Isten vezetett lépésről-lépésre

Lelki gyógyulásomat nagy mértékben elősegítette Isten kezdeményező szeretetének megértése, amely teljesen független attól, én hogyan viszonyulok Őhöz. Ez a szeretet ugyanis változhatatlan és megtörtént tényeken alapul. Hatalmas megvilágosodás volt számomra, hogy valójában Isten vonz magához, Ő az, aki kezdeményez, mert Ő előbb szeretett. Az én válaszom csakis viszontválasz lehet.

A következő ígék által építette az iránta való bizalmamat:

„aki megmentett minket és elhívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, amelyet örök időknél előtte adott nekünk Krisztus Jézusban.” (2Timótheus 1:9)

„Isten pedig a hozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk. Miután most már megigazultunk az ő vére által, még sokkal inkább megmenekülünk a haragtól őáltala. Mert ha akkor, amikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, mennyivel inkább megtartatunk az ő élete által, miután megbékéltünk vele!” (Róma 5:8-10)

Ehhez szorosan kapcsolódik másik nagy megértésem: a szeretet elsősorban nem érzem, hanem egy döntés, amelynek alapja Isten ígéje. Ennek

megfelelően az érzelmek hiánya nem bizonyít semmit.

Imakuckó

Ekkortájt találtam magamnak egy titkos imakuckót, ahová gyakran elvonultam. Ez mindig csodálatos tapasztalat és kimondhatatlan öröm volt számomra. Egy könyv hatására kezdtem el hangosan, kimondott szavakkal imádkozni, és nagyon jónak találtam ezt a gyakorlatot.

Másik szokásom az volt, hogy amikor a családtagjaim nyugovóra tértek, és a ház elcsendesedett, a padlószoba égre nyíló ablakánál elmélkedtem, imádkoztam. Minden alkalommal megtapasztaltam, hogy milyen nagy áldás a csendesség. Időnként úgy éreztem, nem tudok mit mondani Istennek és csak csendben váraкоztam. Azt, hogy kerestem Istent, sosem bántam meg, azt sokkal inkább, ha nem kerestem.

Kapcsolatok

„Aki elfedezi vétkét, nem lesz jó dolga, aki viszont megvallja és elhagyja, irgalmat nyer.” (Példabeszédek 28:13)

18 éves voltam, amikor legkisebb húgom megszületett, akinek neveléséből – a nagy korkülönbség miatt – a testvéreimmel mi is kivettük részünket. Egyik lány unokatestvérem néha átjött hozzánk, mert az idősebb húgommal nagyon jól megértették egymást. Amikor azonban megszületett a kicsi, még sűrűbben volt nálunk, mert nagyon szerette a gyerekeket.

Érthetetlen módon én egyáltalán nem örültem a látogatásainak. Nehezemre esett elviselnem őt, és ezt ki is nyilvánítottam felé, pedig egyáltalán nem szolgált rá. Ő mindig nagyon kedves és barátságos volt mindenkivel, soha nem adott okot arra, hogy így viszonyuljak hozzá. Talán éppen ez váltotta ki belőlem az irigységet és féltékenységet. Tudtam, hogy bennem van a hiba. Isten kegyelméből végül megértettem, hogy bocsánatot kell kérnem tőle. Istentől kértem erőt a bocsánatkéréshez. Amikor ezt megtettem, hatalmas lelki tehertől szabadultam meg.

Egy alkalommal a kistestvéremmel bicikliztünk a faluban és elkezdett nyöszörögni, hogy szomjas. Mivel elég messze voltunk a házunktól, megkérdeztem egy idős nénit, aki éppen az udvaron volt, hogy adna-e egy pohár vizet. Majd beszédbe elegyedtünk és kiderült, hogy egy mély érzésű, hívő néni. Ettől kezdve rendszeres látogatója lettem és sok áldott estét töltöttünk együtt, mely mindkettőnk számára nagyon megerősítő volt. Hiszem, hogy Isten hozott össze minket.

Megigazulás hit által

Mivel ebben az időben elég sok időt töltöttem utazással, kicsi igecédulákat készítettem, hogy utazás, várakozás

során mindig legyen kéznél egy-egy bibliavers.

Korábban írtam, mennyire törekedtem arra, hogy jobb emberré váljak, és Isten előtt kedvesebb legyek. A kudarcaim nyilvánvalóvá tették számomra, hogy a legnagyobb igyekezésem ellenére sem lettem jobb. Az egyik ilyen cédulán – ami által Isten világosságot gyújtott a szívemben – a következő ige állt:

„Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedeteitől függetlenül.” (Róma 3:28)

Egy alkalommal különös módon ragyogott fel előttem ez a vers. Igaz, a teljes megértés még váratott magára, de úgy gondolom, Isten ekkor egy teljesen új irányt mutatott a korábbihoz képest.

A másik, számomra meghatározó ige is szorosan idekapcsolódik:

„Nincs tehát már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak.” (Róma 8:1)

Isten lépésről lépésre vezetett, fokozatosan építette fel bennem az iránta való bizalmat. Köszönöm, Atyám, kitartó szereteted, amellyel hordoztál éveken át! Köszönöm, hogy nem mondtál le rólam és magadhoz vontál! ■

„Megemlékezem a régi időkről, végiggondolom minden dolgot, kezed munkáiról elmélkedem.” (Zsoltárok 143:5)

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint elhívottak.” (Róma 8:28)

15. zsoltár

A kegyes élet

1 URam, ki tartózkodhat sátradban, ki lakhat szent hegyeden?

*2 Aki feddhetetlenül jár, igazságot cselekszik,
és igazat szól szívében;*

*3 nyelvével nem rágalmaz, nem tesz rosszat felebarátjának,
és nem hoz gyalázatot rokonaira.*

*4 A semmirekellő utálatos a szemében,
de az URat félőket tiszteli.*

Esküjét nem vonja vissza, ha kárt vall is.

*5 Nem adja pénzét uzsorára,
és nem fogad el vesztegetést az ártatlan rovására.
Aki így cselekszik, nem rendül meg soha.*

Hitből hitbe

Folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk Jézus hitének teljességéig.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: *Fülöp László, Gégény Rudolf, Sánta János.*

Felelős szerkesztő: *Sánta János.* Borítóterv és lapszerkesztés: *Gégény Lora Mariann.*

Magyar nyelvi lektor: *Barati Lilla.*

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen ingyenes, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67

E-mail: info@hitbol.hu

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Vagy lépj velünk
kapcsolatba
Facebookon:

 [/hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)